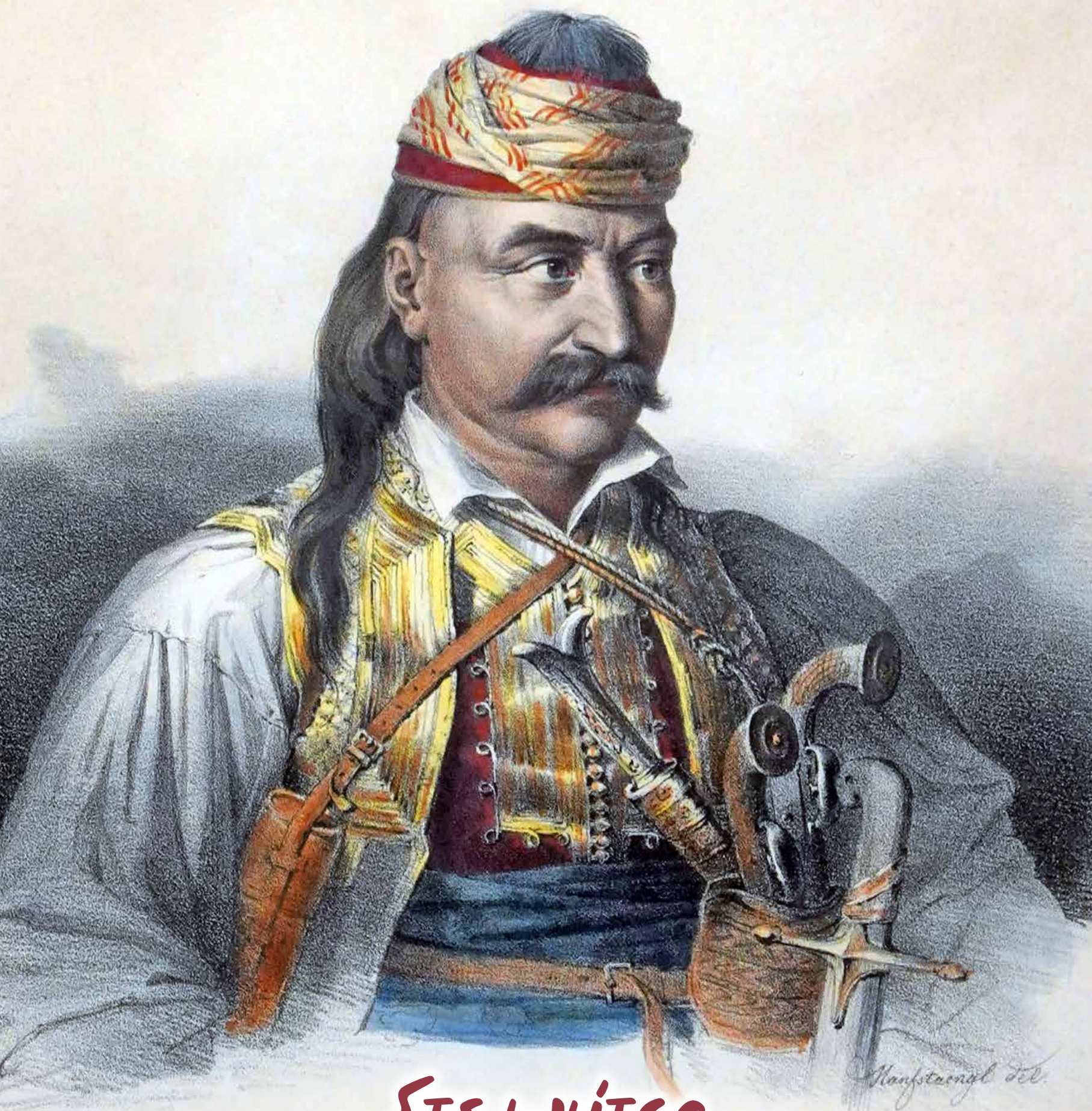

ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ

Η "απόρθητη κωροπούλα" του Θ. Κολοκοτρώνη
1821-2021

Πολιτιστικός & Εξωραϊστικός Σύλλογος Στεμνιτσιωτών

«Ο ΥΨΟΥΝΤΑΣ»

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

«ΧΡΟΠΟΥΛΑ»

«Εγεννήθηκα εις τα 1770 Απριλίου 3 την δευτέραν της Λαμπρής. Εγεννήθηκα εις ένα βουνό εις ένα δέντρο αποκάτω, εις την παλαιάν Μεσσηνίαν, ονομαζόμενον Ραμαβούνι. Ο πατέρας μου ήτο αρχηγός των αρματωλών εις την Κόρινθο».

Έτσι ξεκινάει ο γέρος του Μοριά την αφήγησή του στον Γεώργιο Τερτσέτη, ο οποίος, το καλοκαίρι του 1836, επί δυο μήνες κατέγραφε γεγονότα από τη ζωή και τη δράση του στην επανάσταση.

Ο μεγάλος, λοιπόν, ήρωας του αγώνα, ο γενναίος και ατρόμητος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ήταν γιος του Κωνσταντή Κολοκοτρώνη από το Λιμποβίσι Αρκαδίας και της Ζαμπίας Κωτσάκη από την Αλωνίσταινα. Ο πατέρας του, που είχε πάρει μέρος στα Ορλωφικά, σκοτώθηκε στην Καστάνιτσα σε μάχη με τους Τούρκους, το 1779. Τότε η μητέρα του πήρε τα παιδιά και πήγε στην Αλωνίσταινα. Νονός του ήταν ο Ιωάννης Παλαμήδης από την Στεμνίτσα, ο πατέρας του Ρήγα Παλαμήδη. Του έδωσε το όνομα Θεόδωρος προς τιμή του Ρώσου αξιωματικού Θεόδωρου Ορλώφ.

Από μικρός, ακολούθησε τα βήματα του πατέρα του. Στα 15 του ήταν ήδη αρματωλός στην περιοχή του Λεονταρίου. Εκεί, το 1790, παντρεύτηκε την Αικατερίνη Καρούσου, κόρη τοπικού προεστού. Ήδη η δράση του είχε γίνει τόσο γνωστή, που το 1802 ο βοεβόδας της Πάτρας εξέδωσε φερμάνι που τον καταδίκασε σε θάνατο.

Το 1805 πήρε μέρος στον Ρωσοτουρκικό πόλεμο με τον ρωσικό στόλο. Τον Ιανουάριο του 1806 βγήκε διάταγμα δίωξής του. Ακολούθησε πολύμηνη καταδίωξή του από τους Τούρκους, μέχρι να καταφέρει να διαφύγει με πλοιάριο και να φτάσει στα Κύθηρα.

Το 1810 τον βρήκε στη Ζάκυνθο να υπηρετεί στο ελληνικό στρατιωτικό σώμα του αγγλικού στρατού. Εκεί γρήγορα διακρίθηκε για τη δράση του και έφτασε στο βαθμό του ταγματάρχη.

Το 1818 μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία και τον Ιανουάριο του 1821 ξαναγύρισε στη Μάνη για να αρχίσει να προετοιμάζει την Επανάσταση στην Πελοπόννησο. Στις 23 Μαρτίου 1821, υπό τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, κατέλαβε την Καλαμάτα. Την επομένη κινήθηκε προς την Μεγαλόπολη με τον Νικηταρά και στις 25 Μαρτίου το πρωί βρίσκονταν στον Κάμπο της Καρύταινας. Ακολούθησαν η νίκη στο Βαλτέτσι στις 13 Μαΐου και στις 23 Σεπτεμβρίου η άλωση της Τριπολιτσάς που οφείλονταν αποκλειστικά στον Κολοκοτρώνη και τον ανέδειξαν σε αρχηγό του επαναστατικού στρατού.

Στα Δερβενάκια, τον Ιούλιο του 1822, όπου καταστράφηκε η στρατιά του Δράμαλη αναδείχτηκε όλη η στρατιωτική του ιδιοφυΐα. Η κυβέρνηση Κουντουριώτη τότε τον διόρισε αρχιστράτηγο. Όμως από το 1823 έως το 1825 ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στους Φιλικούς και τους Κοτζαμπάσηδες. Παρόλο που ο Κολοκοτρώνης προσπάθησε να αμβλύνει τις αντιθέσεις, δεν απέφυγε τη ρήξη κι έτσι, η ίδια κυβέρνηση τον φυλάκισε στην Ύδρα. Το 1825, όταν ο Ιμπραήμ προήλαυνε στην Πελοπόννησο, τον απελευθέρωσε και του ανέθεσε πάλι την αρχιστρατηγία.

Μέχρι το τέλος της Επανάστασης, συνέχισε να έχει ενεργό ρόλο στα στρατιωτικά και πολιτικά δρώμενα της χώρας. Ήταν θερμός οπαδός του Καποδίστρια και της πολιτικής του. Όμως, επειδή η Αγγλία και οι μεγάλες δυνάμεις τον θεωρούσαν ρωσόφιλο, επέβαλαν την μοναρχία στην Ελλάδα, στέλνοντας, το 1832, τον 17χρονο Όθωνα ως βασιλιά, με τριμερή αντιβασιλεία μέχρι την ενηλικίωσή του.

Ο Κολοκοτρώνης βοήθησε στην ενθρόνισή του. Όμως, οι διαφωνίες του με την αντιβασιλεία τον οδήγησαν στις φυλακές στο Παλαμήδι. Στις 25 Μαΐου του 1834, μαζί με τον Πλαπούτα, κατηγορήθηκαν για εσχάτη προδοσία και καταδικάστηκαν σε θάνατο.

Ο Κολοκοτρώνης έλαβε χάρη από τον Όθωνα το 1835, μετά την ενηλικίωσή του. Ονομάστηκε στρατηγός, έλαβε το αξίωμα του Συμβούλου της Επικρατείας κι έγινε υπασπιστής του βασιλιά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

«ΧΩΡΟΠΟΥΛΑ»

Πέθανε στις 4 Φεβρουαρίου 1843, από εγκεφαλικό επεισόδιο, έχοντας επιστρέψει από γλέντι στα βασιλικά ανάκτορα. Κηδεύτηκε με κάθε επισημότητα στο Α΄ Νεκροταφείο της Αθήνας. Το 1930, τα οστά του μεταφέρθηκαν στην Τρίπολη κι από το 1993 φυλάσσονται σε κρύπτη στη βάση του ανδριάντα του, στην πλατεία Άρεως. Στο Εθνικό και Ιστορικό Μουσείο, δε, της Αθήνας, εκτίθενται η εξάρτυση, τα όπλα και προσωπικά του αντικείμενα.

Με την γυναίκα του, Ζαμπία, είχαν αποκτήσει πέντε παιδιά. Τον Πάνο, τον Ιωάννη ή Γενναίο, τον Κωνσταντίνο ή Κολινό, τον Παναγιώτη και την Ελένη. Μετά τον θάνατο της Ζαμπίας, συζούσε με την Μαργαρίτα Βελισσάρη, με την οποία απέκτησαν ένα γιο, τον Παναγιωτάκη, τον οποίο και αναγνώρισε.

Η Στεμνίτσα ήταν πάντα ένας αγαπημένος του τόπος. Αλλά και οι Στεμνιτσιώτες τον λάτρευαν και του προσέφεραν κάθε βοήθεια. Ήδη, από το 1802, ο Κολοκοτρώνης, όποτε διέτρεχε κίνδυνο από τους Τούρκους, εδώ κατέφευγε. Την θεωρούσε απόρθητη, ενώ ήταν και κέντρο των επιχειρήσεών του. Εδώ βρήκε παρηγοριά μετά το χαμό του γιου του, Πάνου. Την ονόμαζε, δε, Χωροπούλα. Όπως αναφέρει στα απομνημονεύματά του, όταν ο Ιμπραήμ πυρπολούσε το Μοριά, έστειλε τον γιο του Γενναίο, να κρυφτεί εδώ.

«Ο Ιμπραΐμης με το στράτευμα κατέβηκε Καρύταινας κάμπο και Λεονταριού. Εγώ έστειλα τον Γενναίο με 500 νομάτους και έπιασαν την Στεμνίτσα, χωροπούλα δυνατή, δια να κλεισθή μέσα, αν έλθη ο Ιμπραΐμης απάνω του».

Πηγές:

«Διήγηση Συμβάντων της Ελληνικής φυλής από τα 1770 έως τα 1836».

Γεώργιος Τερτσέτης, Αθήνα, 1846.

Άπαντα Κολοκοτρώνη- Google Books

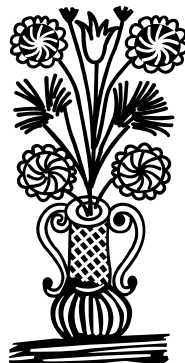
Θεόδωρος Κολοκοτρώνης- [el. wikipedia.org](http://el.wikipedia.org)

Ελληνικός εμφύλιος πόλεμος (1823-1825)- [el. wikipedia.org](http://el.wikipedia.org)

Όθων Α΄ της Ελλάδος- [el. wikipedia.org](http://el.wikipedia.org)

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης-www.arcadiaportal.gr

Ο αγέρωχος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης- www.arcadiaportal.gr

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

2021. Διακόσια χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση!

1821. Μια χρονολογία σταθμός στην καρδιά κάθε Έλληνα! Η χρονιά που, μετά από 400 χρόνια σκλαβιάς, οι ραγιάδες σήκωσαν κεφάλι και τόλμησαν αυτό που οι ξένοι θεωρούσαν αδιανόητο. Να παλέψουν, μέχρι την τελευταία ρανίδα του αίματός τους, για τη λευτεριά! Γιατί η ψυχή τους ποτέ δεν είχε υποδουλωθεί και τη στιγμή αυτή την ονειρεύονταν από χρόνια!

Οι Στεμνιτσιώτες ήταν πάντα έτοιμοι να μετέχουν και να συνδράμουν στον αγώνα για τη λευτεριά, πολλά χρόνια πριν αυτός αρχίσει. Αυτό το βλέπουμε στα «χαράγματα» στον Άγιο Παντελεήμονα. Ο ναός από τα μέσα του 17ου αιώνα είχε οριστεί σαν τόπος ορκωμοσίας υπέρ του αγώνα ενάντια στους κατακτητές, και οι πρώτες ορκωμοσίες χρονολογούνται το 1703.

Ήδη από τον 15ο αιώνα είχαν ξεκινήσει να γίνονται μικρές τοπικές, αλλά δυστυχώς ανεπιτυχείς, εξεγέρσεις. Η πιο γνωστή από αυτές ήταν τα λεγόμενα Ορλωφικά το 1770. Αυτή είχε σαν αποτέλεσμα, ο πληθυσμός της Πελοποννήσου να δεχτεί ανελέητο κυνήγι επί εννέα χρόνια. Οι Αλβανοί λεηλατούσαν, πυρπολούσαν, κατέσφαζαν τον πληθυσμό κι όσους γλύτωναν, τους πουλούσαν για δούλους. Την ίδια τύχη είχε και η Στεμνίτσα. Ήταν τότε που καταστράφηκε ολοσχερώς η Μονή του Αγίου Δημητρίου. Οι Αλβανοί είχαν πολιορκήσει και τη Μονή Τιμίου Προδρόμου, που, ευτυχώς, δεν κατάφεραν να καταλάβουν κι έτσι διασώθηκαν χιλιάδες άνθρωποι που είχαν καταφύγει εκεί. Τα σημάδια, δε, αυτής της επίθεσης, είναι ακόμη εμφανή στην πύλη του μοναστηριού. Θύμα εκείνης της εποχής ήταν και ο Στεμνιτσιώτης Ιερομάρτυρας Ανανίας, που τόσο είχε βοηθήσει τους κατοίκους, αλλά και τους αρματολούς, του Μοριά.

Όταν, το 1814, ιδρύθηκε η Φιλική Εταιρεία, οι Έλληνες άρχισαν να νιώθουν πως η ώρα είχε φτάσει. Οι μυημένοι κάθε μέρα και αυξάνονταν. Ανάμεσά τους και ο Στεμνιτσιώτης Αντώνιος Πελοπίδας, που ορίστηκε επίσημος εκπρόσωπος της Εταιρείας στην Πελοπόννησο, μύησε δεκάδες άλλους και συγκέντρωσε πολλά χρήματα για τον Αγώνα.

Λίγο πριν ξεσπάσει επίσημα η Επανάσταση, στην Μολδοβλαχία, ο Ιερός Λόχος έδωσε τις πρώτες μάχες, οι οποίες συνεχίστηκαν και στη Ρουμανία. Παρόντες και στις δύο πολλοί Στεμνιτσιώτες αγωνιστές, με 22 πεσόντες. Κι όταν στην Αγία Λαύρα σηκώθηκε το λάβαρο, όλοι έτρεξαν αμέσως. Στην Πελοπόννησο έδρασε ο μεγαλύτερος, ίσως, ήρωας του αγώνα, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο οποίος τη Στεμνίτσα την λάτρευε. Ήταν η αγαπημένη του «απόρθητη χωροπούλα». Εδώ άλλωστε γεννήθηκε και ο γιός του Ιωάννης (Γενναίος) Κολοκοτρώνης, που ακολουθούσε τον πατέρα του στις μάχες. Άλλος σπουδαίος Στεμνιτσιώτης αγωνιστής ήταν ο Κωνσταντίνος Αλεξανδρόπουλος, γνωστός με το παρωνύμιο «Υψηλάντης».

Σε όλη τη διάρκεια του αγώνα, η Στεμνίτσα ήταν πάντα στην πρώτη γραμμή. Πέραν των μαχόμενων αντρών, ήταν και κέντρο ανεφοδιασμού των μαχητών σε τρόφιμα, χρήματα, αλλά και φυσίγγια που παρασκευάζονταν εδώ. Οι δε περίφημοι τεχνίτες της, με τις βαθιές τους γνώσεις στα μέταλλα, κοσμούσαν τα περήφανα όπλα των οπλαρχηγών με ασήμι και χρυσό. Αυτοί ήταν άλλωστε που έτρεξαν αμέσως να επισκευάσουν και την «Κοψαχείλα», το περίφημο κανόνι που βοήθησε στην άλωση της Τριπολιτσάς. Στον αγώνα της λευτεριάς πολέμησαν τουλάχιστον 551 Στεμνιτσιώτες, σύμφωνα με τα Γενικά Αρχεία του Κράτους, τα ονόματα των οποίων βρίσκονται στον τελευταίο μήνα του ημερολογίου.

Κι όταν η έδρα της Πελοποννησιακής Γερουσίας, του οργανισμού διοίκησης των επαναστατημένων, μεταφέρθηκε στη Μονή Ζωοδόχου Πηγής η Στεμνίτσα έγινε η πρώτη πρωτεύουσα του επαναστατημένου Ελληνικού Έθνους. Γραμματέας της, δε, ορίστηκε ο Στεμνιτσιώτης Ρήγας Παλαμίδης, ο οποίος έφτασε μέχρι το αξίωμα του προέδρου της Βουλής των Ελλήνων.

Ας σκύψουμε λίγο πάνω από την ιστορία μας κι ας τιμήσουμε στην καρδιά μας όλους αυτούς τους γνωστούς και άγνωστους αγωνιστές, γιατί χωρίς τη δύναμη, το θάρρος, τα ιδεώδη και την αυτοθυσία τους, δεν θα μπορούσαμε σήμερα να αναπνέουμε τον αέρα της λευτεριάς και να περπατάμε με το κεφάλι ψηλά!

Το Δ.Σ. του Συλλόγου «Ο ΥΨΟΥΝΤΑΣ»

Πρόεδρος: Βασίλειος Στ. Παπαχειμώνας
Αντιπρόεδρος: Κωνσταντίνος Παν. Χασάπης
Γραμματέας: Δημήτριος Μίχος
Αναπληρωτής Γραμματέας: Σταυρούλα Λαγού
Ταμίας: Αθανάσιος Φρέντζος
Αναπληρωτής Ταμίας: Μαρία Παπαχειμώνας
Μέλος: Ευτυχία Θανοπούλου Σπυρίδωνος

Ευχές του Δ.Σ. του Σωματείου ΣΙΤΕΕΣΑ

Η Πρόεδρος, τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και όλα τα μέλη του **Σωματείου Ιδιοκτητών Τουριστικών και Επισιτιστικών Επιχειρήσεων Στεμνίτσας Αρκαδίας -ΣΙΤΕΕΣΑ**, σας ευχόμαστε **Καλές Γιορτές, Ευτυχισμένο, Δημιουργικό και Ειρηνικό το 2021!**
Ο Νέος Χρόνος να μας βρει όλους ακόμα πιο δυνατούς και με τη δύναμη της ενότητας να προσπαθούμε να διαφυλάττουμε την πολιτιστική μας ταυτότητα και να αναδεικνύουμε την πολιτιστική μας κληρονομιά!

Καλά Χριστούγεννα, Καλή Πρωτοχρονιά!
Ευτυχισμένο, Δημιουργικό και Ειρηνικό το 2021!

Χρήσιμα τηλέφωνα

Δημαρχείο Γορτυνίας: 27953 60330
ΚΕΠ Στεμνίτσας: 27950 29502
Αγροτικό Ιατρείο: 27950 81277
Κέντρο Υγείας Δημητσάνας: 27950 31401
Αστυνομία Δημητσάνας: 27950 31205
Λαογραφικό Μουσείο: 27950 81252
ΕΠΑΛ Γορτυνίας (Στεμνίτσας): 27950 81227
ΔΙΕΚ Αργυροχρυσοχοΐας Στεμνίτσας: 27950 81514
Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου: 27950 81385

Τρόποι επικοινωνίας με τον Σύλλογο:

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ & ΕΞΩΡΑΪΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΩΝ «Ο ΥΨΟΥΝΤΑΣ»
Στεμνίτσα Αρκαδίας Τ.Κ. 220 07
Τηλ.: 6983 418784
E-mail: ipsountas@yahoo.gr
Τραπεζικός Λογαριασμός Εθνική Τράπεζα Ελλάδος
GR 610 110 335 00000335 296 01 099
(BIC) ETHNGRAA
Τα νέα μας μπορείτε να τα βρίσκετε:
www.facebook.com/ipsount

Ευχές του Δ.Σ. του Συλλόγου «Ο ΥΨΟΥΝΤΑΣ»

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου «Ο Υψούντας» εύχεται εγκάρδια στους απανταχού Στεμνιτσιώτες και φίλους της Στεμνίτσας,

το έτος 2021 να είναι απαλλαγμένο από ό,τι άσχημο είχε το 2020 και να περάσει για όλους μας και τον καθένα χωριστά με υγεία, ψυχική γαλήνη, ειρήνη, ευημερία και πολλές θεμιτές εκπληρωμένες επιθυμίες.

Και μην ξεχνάμε ότι η Στεμνίτσα, μας έχει όλους ανάγκη και μόνο αν είμαστε ενωμένοι κι έμπρακτα κοντά της, θα έχει αξιοπρεπή παρουσία αντάξια της ιστορίας της, στο γίνεσθαι της περιοχής.

Ευχαριστούμε θερμά:

Την Μαργαρίτα Μενεξίδου,
για τη συλλογή των ιστορικών γεγονότων και τη συγγραφή των κειμένων του ημερολογίου.

Τον Χρήστο Δημ. Δημακόπουλο,
για την παραχώρηση των φωτογραφιών του ημερολογίου.

Την Ευαγγελία Κων. Χασάπη,
για την επεξεργασία φωτογραφιών του ημερολογίου.

Τον Δημήτριο Αθ. Φρέντζο
για τη φωτογραφία των νομισμάτων στον μήνα Ιούλιο, τα οποία προέρχονται από την προσωπική του συλλογή.

Τους επαγγελματίες της **Στεμνίτσας**,
για την οικονομική συνδρομή στην έκδοση του ημερολογίου.

Λίγα λόγια για το φετινό ημερολόγιο

Όπως παρατηρήσατε, το φετινό ημερολόγιό μας διαφέρει από τα προηγούμενα. Διαφέρει ως προς το περιεχόμενό του και ως προς το σχήμα του, είναι κατακόρυφο. Όλα αυτά γιατί το 2021 είναι μια ξεχωριστή χρονιά, μιας και συμπληρώνονται 200 χρόνια από την Επανάσταση των Ελλήνων κατά του τουρκικού ζυγού, το 1821.

Για το λόγο αυτό, τα θέματα του ημερολογίου μας δεν έχουν σχέση με εποχές και μήνες όπως τα προηγούμενα χρόνια, αλλά, με το ρόλο που διαδραμάτισε η Στεμνίτσα και οι κάτοικοί της, στην προεπαναστατική, την επαναστατική και την μεταεπαναστατική περίοδο.

Προσπαθήσαμε να αναφερθούμε σε κάθε μία από τις προαναφερθείσες περιόδους, με μικρά αλλά περιεκτικά κείμενα, προκειμένου ο αναγνώστης να έχει την εικόνα της προσφοράς της Στεμνίτσας και των Στεμνιτσιωτών στις τρεις αυτές περιόδους, που καθόρισαν την ιστορία της.

Κάναμε κάθε δυνατή προσπάθεια για το καλύτερο κι ελπίζουμε ότι θα καταφέρουμε να ικανοποιήσουμε την πλειοψηφία των συμπατριωτών και φίλων του χωριού μας που θα προμηθευτούν το ημερολόγιο.

Στο τέλος του 2021, υπάρχει η τεχνική δυνατότητα να αφαιρεθούν οι ημεροδείκτες (κόψιμο περφορέ) και το ημερολόγιο να μετατραπεί σε ένα ιστορικό άλμπουμ της Στεμνίτσας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31							

Ο Άγιος Παντελεήμονας είναι ένας μικρός σε μέγεθος, αλλά μεγάλος σε ιστορία, ναός της Στεμνίτσας. Η ιστορία του κρύβεται επιμελώς σε διάφορα σημεία μέσα στον ίδιο το ναό και αυτά είναι τα περίφημα «χαράγματα». Πρόκειται για κρυπτογραφημένα μηνύματα που έχουν χαραχθεί στους τοίχους, πάντα δίπλα σε κάποια εικόνα, που αποδεικνύουν τον διακαή πόθο των Στεμνιτσιωτών και των κατοίκων γειτονικών περιοχών, για την απελευθέρωση της πατρίδας. Η γραφή σε αυτά είναι σχετικά δυσδιάκριτη, χωρίς κενό ανάμεσα στις λέξεις και δεν αναγράφονται ονόματα.

Ο ναός αυτός αποτέλεσε τόπο ορκωμοσίας υπέρ της ελευθερίας, από τον 17ο αιώνα. Χαράγματα βρίσκονται στη νότια πλευρά του ναού, δεξιά, πριν την εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και αριστερά, πάνω σε μη διατηρούμενη καλά τοιχογραφία, μετά την τοιχογραφία της Αγίας Ελένης. Το πρώτο αναγράφει «Από την Δημητσάναν ορκίστηκαν 41 άντρες για την λευτεριά» και το δεύτερο **«Από την Δημητσάνα ορκίστηκαν 15 για την λευτεριά 3 Ιουλίου 1703»**. Η γραφή είναι σχετικά δυσδιάκριτη, χωρίς κενό ανάμεσα στις λέξεις και δεν αναγράφονται ονόματα. Την εποχή εκείνη η χώρα βρισκόταν υπό την κυριαρχία των Ενετών.

Στην βορειανατολική γωνία του ναού, δίπλα στο φωτοστέφανο μη διακρινόμενου ευκρινώς Αγίου, διακρίνουμε χαραγμένη την επιγραφή: **«Συσσωματωθέντες Στεμνιτζιώτες αποδοκιμάζομεν τον νέον κατακτητήν συνεχίζοντες όρκους τε και παραδόσεις ηρωικών ημών προγόνων προς απελευθέρωσιν φιλτάτης Πατρίδος 1719»**. Από το 1718, η χώρα βρισκόταν στην Β' Τουρκοκρατία, αφού οι Ενετοί φεύγοντας τους την παρέδωσαν. Πιστεύεται πως οι Στεμνιτσιώτες το 1719 ανανέωσαν τους αρχικούς τους όρκους, που είχαν γίνει το 1607.

Ένα άλλο αξιόλογο χάραγμα βρίσκεται στην εσωτερική πλευρά του Ιερού, μεταξύ των εικόνων του Αγίου Ιωάννου του Ελεήμονος και Γρηγορίου του Νύσσης. **«Εντάφθα ομώνουν την λευτέρωση της πατρίδας Υ.Γ. 1765»**. Στο συγκεκριμένο χάραγμα προκαλεί εντύπωση που αναφέρεται η πληροφορία πως ο ναός αυτός χρησιμοποιείται σαν τόπος ορκωμοσίας. Ίσως ο χαρακτήρας ήταν σίγουρος για την άγνοια των Τούρκων να διαβάσουν τη γλώσσα μας.

Στην τοιχογραφία των Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης, οι οποίοι κρατούν τον Σταυρό του Κυρίου, αναγράφεται η φράση: **«Κύριε λευτέρωσε την Ελλάδα»** κι έχει χαραχθεί κάθετα, ακριβώς πάνω στον Σταυρό.

Χάραγμα υπάρχει και πάνω στην βάση της Αγίας Τράπεζας. **«Ις Χς Νικά Τ Κ Π Γ Θ Θ Θ Θ»**. Δηλαδή, Ιησούς Χριστός Νικά Τόπος Κρανίου Παράδεισος Γέγονεν Θεού Θέα Θεϊόν Θαύμα. Πρόκειται, δε, για την μοναδική ενεπίγραφο Αγία Τράπεζα στην Στεμνίτσα.

Ο ναός του Αγίου Παντελεήμονα συνέχισε να χρησιμοποιείται και κατά τη διάρκεια της Επανάστασης, ως τόπος μηνυμάτων. Ένα τέτοιο βλέπουμε πάνω στην εικονογραφία της Άκρας Ταπείνωσης. **«Μήνυμα από τον Κολοκοτρώνη να του στείλουμε βοήθεια και φυσεκλίκια κι ο παππουλός φχαρίστησε για την προθυμιά»**. Σίγουρα πρόκειται για την ενθύμηση ενός γεγονότος, που κάποιος χάραξε στο ναό. Πως, δηλαδή, ο Κολοκοτρώνης είχε ζητήσει από τους Στεμνιτσιώτες βοήθεια (πιθανόν σε χρήματα, τρόφιμα ή και άντρες) και φυσιγγια κι όταν αυτοί ανταποκρίθηκαν άμεσα, ο ιερέας του ναού τους ευχαρίστησε. Το συγκεκριμένο χάραγμα αποτελεί περίτρانه απόδειξη πως η Στεμνίτσα ήταν πάντα στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Πέραν της προσφοράς της σε έμπυχο υλικό, λειτουργούσε και σαν κέντρο υλικού ανεφοδιασμού των μαχόμενων, αλλά και σαν τόπος κατασκευής φυσιγγίων.

Πηγές:

«Τα Χριστιανικά Μνημεία της Στεμνίτσας», Μιχαήλ Γκητάκος, Αθήνα, 1959.

ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δύο χιλιόμετρα μετά τη Στεμνίτσα, δίπλα από μια παραδοσιακή κρήνη και δίπλα στον νεώτερο ναό, βρίσκονται τα ερείπια της παλαιάς Μονής Αγίου Δημητρίου Στεμνίτσας. Σύμφωνα με μελέτες, η Μονή λειτουργούσε ήδη το 1673, έχοντας οριοθετήσει την περιοχή της. Ιδρυτές και κτήτορες της ήταν η Στεμνιτσιώτικη οικογένεια των Παλαμηδαίων.

Το 1685, στην εγκατάσταση της Ενετοκρατίας, η Μονή ήταν αυτόνομη και το 1700 κατά την απογραφή, ήταν καταγεγραμμένη και η περιουσία της. Με την πτώση όμως της Ενετοκρατίας και την εγκατάσταση της δεύτερης Τουρκοκρατίας, το 1715, υπέστη οδυνηρό πλήγμα, με αποτέλεσμα την εγκατάλειψή της.

Τον Ιούνιο του 1736, ο Στεμνιτσιώτης μοναχός Ακάκιος Κουβαράς και η μητέρα του μοναχή Παρθενία, με δαπάνες του απογόνου των αρχικών κτητόρων, Παναγιώτη Παλαμήδη, ξεκίνησαν την εκ νέου ανοικοδόμηση της Μονής. Αρωγός στο έργο τους ήταν και ο Επίσκοπος Λακεδαιμονίας, Ανανίας. Μετά την ολοκλήρωση των εργασιών, ζήτησαν από το Πατριαρχείο την προστασία του μοναστηριού.

Τον Δεκέμβριο του 1745, εκδόθηκε σιγγίλιο από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Παΐσιο Β', με το οποίο χορηγήθηκαν σταυροπηγικά προνόμια και ο μοναχός Ακάκιος, ορίστηκε Ηγούμενος. Το 1755, δε, με την φροντίδα του Επισκόπου Ανανία, καθιερώθηκε ο κτητορικός κώδικας της Μονής.

Το 1768, όπως αναφέρεται σε επιγραφή που σώζεται στην πύλη της Μονής, έγινε νέα ανακαίνιση από τον μοναχό Αγάπιο Κουβαρά. Σύμφωνα με την παράδοση, καλλιεργώντας κτήμα της Μονής την περιοχή «Παλαμάρι», βρήκε χρυσά νομίσματα σε δοχείο θαμμένο στο χώμα, τα οποία διέθεσε για τον σκοπό αυτό.

Την τελευταία ανακαίνιση ανέκοψε η εισβολή των Αλβανών στην Πελοπόννησο, το 1770. Το 1779, μετά την Στεμνίτσα, στράφηκαν στη Μονή, την οποία λεηλάτησαν, πυρπόλησαν και κατέστρεψαν ολοσχερώς. Οι μοναχοί διασκορπίστηκαν στις γειτονικές Μονές Ζωοδόχου Πηγής, Αιμυαλών και Τιμίου Προδρόμου, με αποτέλεσμα την ερήμωση της Μονής του Αγίου Δημητρίου.

Το οριστικό τέλος της Μονής επήλθε στο τέλος του 18ου αιώνα με σιγγίλιο του Οικουμενικού Πατριάρχη, Νεόφυτου Ζ', το 1790. Στις 27 Φεβρουαρίου 1808, το σιγγίλιο ανανεώθηκε από τον Πατριάρχη Δημητσάνας Γρηγόριο Ε', και όλη η εναπομείνασα κινητή και ακίνητη περιουσία της μονής, παραχωρήθηκαν από τους μοναχούς και τον Ηγούμενο του μοναστηριού, που υπήρχε τυπικά για προστασία, και προσαρτηθήκαν στην Ελληνική Σχολή της Στεμνίτσας. Το ίδιο και ο κώδικας της Μονής που είχαν διασώσει οι μοναχοί, το 1779. Μετά την ερήμωση του μοναστηριού, οι δωρεές των πιστών δεν σταμάτησαν. Τα χρήματα πλέον πήγαιναν για άλλον ιερό σκοπό. Αυτόν της εκπαίδευσης υπόδουλων Ελλήνων, από τη Σχολή.

Ηγούμενοι της Μονής Αγίου Δημητρίου ήταν ο Ακάκιος Κουβαράς και ο Αγάθιος Κουβαράς. Στη Μονή αυτή φυλασσόταν η κάρα του Στεμνιτσιώτη Οσίου Λεοντίου. Ο Όσιος Λεόντιος είχε γεννηθεί στη Στεμνίτσα, με καταγωγή από την οικογένεια των Στεμνιτσιωτών Πασσωμένων, και εκοιμήθη στο Μονύδριο Βλαχέρνας, το οποίο είχε ιδρύσει ο ίδιος, μεταξύ των ετών 1650-1750. Κατά την λεηλασία του μοναστηριού, οι Αλβανοί πήραν την κάρα του Οσίου ως λάφυρο και την πούλησαν στην Πρέβεζα. Το ίδιο και το Ιερό Ευαγγέλιο και τον Χρυσοκέντητο Επιτάφιο της Μονής. Τα κειμήλια αυτά, σήμερα φυλάσσονται στον ναό Αγίου Γεωργίου, στο χωριό Πέτα της Άρτας.

Πηγές:

«Μονή Φιλοσόφου- Κρυφό Σχολείο», Γεώργιος Θεοχάρης, Αθήνα, 2000

«ΓΟΡΤΥΝΙΑΚΑ» -Τόμος τρίτος, Δημόσια Βιβλιοθήκη Σχολής Δημητσάνας, Αθήνα, 1999.

«Όσιος Λεόντιος ο Στεμνιτσιώτης», Ευαγ. Γεωργιτσογιάννη, Τρίπολη 2008- 520-Greeks.com

ΟΣΙΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΣ Ο ΕΚ ΣΤΕΜΝΙΤΣΗΣ-orthodoxianewsagency.gr

Όσιος Λεόντιος ο εν Βλαχέρνα Αρκαδίας-saint.gr

ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Η Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, βρίσκεται 9 χλμ. νοτιοδυτικά της Στεμνίτσας. Είναι κτισμένη στη ρίζα ενός πανύψηλου και κατακόρυφου βράχου, σε υψόμετρο 500 μέτρων και 200 μέτρα πάνω από την κοίτη του ποταμού Λούσιου. Από τη Μονή μέχρι το ποτάμι, κυριαρχεί το άγριο και επιβλητικό τοπίο με πλούσια βλάστηση, ενώ σε αρκετά σημεία υπάρχει ήμερος και βατός τόπος, που χρησιμοποιείται για τις αγροτικές καλλιέργειες της Μονής.

Η ακριβής χρονολογία ιδρύσεως της Μονής παραμένει αδιευκρίνιστη, αλλά σύμφωνα με τους μελετητές ιδρύθηκε στα τέλη περίπου του 16ου αιώνα. Ήδη, από τον 12ο αιώνα στο μέρος ζούσαν ασκητές, οι οποίοι επιβίωναν στα απόκρημνα βράθρα, ανάμεσα σε βράχια. Τον 16ο αιώνα, οι ερημίτες αποφάσισαν να χτίσουν το μοναστήρι. Η ανέγερση του εξωτερικού προστατευτικού τοίχους, επέτρεψε την κατασκευή νέων και μεγαλύτερων εσωτερικών χώρων.

Η Μονή είναι τύπου μονόκλιτης θολοσκεπούς βασιλικής. Είναι χτισμένη σε όλο το μήκος της κοιλάδας του βράχου και αποτελείται από δύο κτίρια. Ανατολικά βρίσκεται το αρχικό κτίριο και βόρεια το νεώτερο, που χτίστηκε το 1860. Τα δύο αυτά κτίρια με τις προσθήκες και τις ανεγέρσεις νέων ορόφων που έχουν γίνει κατά καιρούς, συγκροτούν ένα ενιαίο πενταόροφο κτιριακό συγκρότημα. Στο προαύλιο της Μονής βρίσκεται η παραδοσιακή κρήνη του 1788, αποθηκευτικοί χώροι και η κυρία είσοδος με την κλίμακα. Στους ορόφους βρίσκονται οι χώροι συνεστίασης, η τράπεζα, κελιά των μοναχών, το καθολικό, το Ηγουμενείο, το αρχονταρίκι, η βιβλιοθήκη, δωμάτια φιλοξενίας και μερικά από τα παλαιά ασκητήρια με σημαντικότερο αυτό του παρεκκλησίου του Αγίου Νικολάου και άλλα που χρησιμοποιούνται ως οστεοφυλάκια της Μονής. Ο αρχικός ναός, ήταν ένα μικρό ναΐδριο και ήταν χτισμένος στη θέση κάποιου παλιού ασκητηρίου. Αργότερα, με τις ανεγέρσεις νέων ορόφων, χτίστηκε ο κυρίως ναός, ενώ στο χώρο του παλαιού ναΐδριου παραμένει μέχρι και σήμερα το ιερό του ναού. Η τοιχογράφηση του ναού τοποθετείται γύρω στα τέλη του 16ου ή στις αρχές του 17ου αιώνα. Τα πρώτα χρόνια λειτουργίας της, η Μονή ήταν σταυροπηγιακή, δηλαδή υπαγόταν στο Πατριαρχείο και ήταν ανεξάρτητη από τον τοπικό Επίσκοπο.

Τον 17ο και 18ο αιώνα, η Μονή παρουσίασε μεγάλη ανάπτυξη. Τόσο από τις αφιερώσεις των πιστών, όσο και από δικά της έσοδα, απέκτησε σημαντική περιουσία καλλιεργήσιμων εδαφών, ελαιώνες και αμπελώνες, που συνέβαλαν στην κάλυψη των αναγκών διαβίωσης των μοναχών. Παράλληλα με το θρησκευτικό της έργο, η Μονή ανέπτυξε και προσέφερε πλουσιοπάροχα στους κατοίκους των γύρω περιοχών τη φιλανθρωπία της. Στα χρόνια της μαύρης σκλαβιάς των Ελλήνων, ενίσχυε πνευματικά και υλικά τους κατοίκους των φτωχών γειτονικών χωριών, τους προστάτευε να αποφεύγουν τους βίαιους εξισλαμισμούς που αντιμετώπιζαν, ενώ παράλληλα προσφερόταν και ως ένα ασφαλές καταφύγιο για όσους ζητούσαν τη βοήθειά της σε περιόδους εχθρικών επιδρομών.

Στις 16 Απριλίου του 1779, λίγους μήνες πριν από το τέλος των Ορλωφικών, ένα απόσπασμα Αλβανών με Άραβα αξιωματικό, πολιόρκησε τη Μονή, μέσα στην οποία είχαν καταφύγει πολλοί κάτοικοι των γύρω χωριών για να σωθούν. Οι πολιορκούμενοι πρόβαλαν ισχυρή αντίσταση. Μετά την άκαρπη προσπάθεια των πολιορκητών να την καταλάβουν και μετά το θάνατο του Άραβα αξιωματικού που έπεσε τραυματισμένος σε μια από τις εφόδους τους, οι Αλβανοί τράπηκαν σε φυγή την τρίτη ημέρα. Τα σημάδια αυτής της πολιορκίας, έμειναν απείραχτα στο χρόνο και διατηρούνται στη διάτρητη από τα βόλια κεντρική πύλη της Μονής.

Σε όλη τη διάρκεια της επανάστασης του 1821, η ηθική και υλική προσφορά της Μονής στον αγώνα, ήταν μεγάλη και σημαντική. Λειτουργούσε σαν κέντρο ανεφοδιασμού των αγωνιστών, αλλά και σαν οχυρό καταφύγιο όχι μόνο των αμάχων, αλλά και των οικογενειών αρκετών αρχηγών του αγώνα όπως του Κολοκοτρώνη, του Πλαπούτα κ.α. Επίσης, λειτούργησε και ως νοσοκομείο, καθώς οι μοναχοί φρόντιζαν τα τραύματα των επαναστατών, ενώ αρκετοί μοναχοί συμμετείχαν ενεργά στον αγώνα για τη λευτεριά της σκλαβωμένης Ελλάδας. Στη Μονή είχε μεταφερθεί για την ασφάλειά του και ο οπλαρχηγός Πλαπούτας, ο οποίος απεβίωσε το 1826 και τα οστά του φυλάσσονται στο οστεοφυλάκιο, πλάι στα οστά των μοναχών.

Το 1834, σε μια απογραφή που έγινε τότε, η Μονή βρέθηκε ότι είχε στη δύναμή της μόνο πέντε μοναχούς. Με διάταγμα της Αντιβασιλείας του Όθωνα, η Μονή, όπως και πολλά άλλα μοναστήρια που είχαν λιγότερους από έξι μοναχούς, διαλύθηκε και όλα τα κινητά περιουσιακά της στοιχεία (ιερά σκεύη, κώδικες, βιβλία, το λείψανο του Αγίου Αθανασίου Χριστιανουπόλεως κ.α.), μεταφέρθηκαν στη Δημητσάνα. Στα λιγοστά έγγραφα που κατάφεραν να διασώσουν οι μοναχοί, βρίσκονται 87 ομόλογα, πωλητήρια και διάφορα άλλα έγγραφα της περιόδου 1616-1831, που αφορούσαν δάνεια, αγοραπωλησίες, ενοικιάσεις, αφιερώσεις κτημάτων κ.α. Εκεί χάθηκαν και οι αρχικοί κτητορικοί κώδικες και διάφορα έγγραφα της Μονής, που θα μας έδιναν πολύτιμες πληροφορίες.

Το 1837, οι κάτοικοι της Στεμνίτσας έστειλαν έγγραφο στον βασιλιά της Ελλάδας Όθωνα, στο οποίο ανέφεραν ότι σύμφωνα με την παράδοση, η Μονή είχε χτιστεί προ οκτακοσίων ετών, και παρακαλούσαν για την ανασύστασή της. Το

ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

έγγραφο αυτό βρίσκεται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, με ημερομηνία 29 Μαρτίου 1837. Το επιθυμητό αποτέλεσμα ήρθε στις 7 Δεκεμβρίου 1838. Με διάταγμα του Όθωνα, δόθηκε η άδεια για την επαναλειτουργία της και αποδόθηκαν στη Μονή όλα τα περιουσιακά στοιχεία που της είχαν αφαιρεθεί.

Πρώτο μέλημα των μοναχών που επέστρεψαν στη Μονή ήταν η ανασυγκρότησή της και η επισκευή των κτιριακών της εγκαταστάσεων. Η κατασκευή υδρόμυλων, νεροτριβών, βρυσών, η καλλιέργεια κτημάτων, περιβολιών, ελαιώνων, η φύτευση αμπελώνων, κ.α., ήταν μια σειρά έργων που ακολούθησαν, με στόχο την αυτάρκεια σε αγροτικά προϊόντα για τη διαβίωση των μοναχών. Το 1838, πρώτος Ηγούμενος της Μονής ήταν ο Γεράσιμος Παπαργύρης. Στα επόμενα χρόνια το έργο των μοναχών συνεχίστηκε, με σκοπό την ανάπτυξη της Μονής. Με χρήματα που προέρχονταν από δικά της εισοδήματα, αλλά και από δωρεές των πιστών της, η Μονή πραγματοποίησε αρκετά και σημαντικά έργα. Το έτος 1860 χτίστηκε ο διώροφος ξενώνας. Το 1892 έγινε αγορά ακινήτου στην Αθήνα καθώς και διάφορες αγορές κτημάτων και ενός υδρόμυλου.

Στο τέλος του 19ου αιώνα, η Μονή είχε αρκετή ακίνητη περιουσία, η αξιοποίηση της οποίας της επέφερε γεωργικά προϊόντα και κάποια μικρά, αλλά σταθερά, εισοδήματα. Στις αρχές του 20ου αιώνα, είχε ευημερία και παρουσίαζε μεγάλη ανάπτυξη. Ηγούμενος τότε ήταν ο Στεμνιτσιώτης Καλλίστρατος Συναδινός, έργο του οποίου ήταν η δημιουργία της βιβλιοθήκης της Μονής, η διάσωση των παλαιών κωδίκων τους οποίους συγκέντρωσε και βιβλιοδέτησε κ.α. Τα έτη

1910-1911, λίγα μέτρα βορειότερα της Μονής, ανεγέρθηκε ο Ιερός Ναός του Αγίου Αθανασίου Χριστιανουπόλεως, έργο του αρχιτέκτονα Αριστοτέλη Ζάχου, μέσα στον οποίο τοποθετήθηκε το λείψανο του Αγίου. Το 1924, με δαπάνες της οικογενείας Θεοφιλόπουλου από τη Ζάτουννα, χτίστηκε ο τρίτος όροφος του ξενώνα της Μονής ενώ το 1928, στον περιβάλλοντα χώρο κατασκευάστηκε ένα ακόμη κτίριο.

Τα έργα συνεχίστηκαν όλο τον 20ο αιώνα. Το 1948, επί Ηγουμενίας του Αρχιμανδρίτη Αλεξόπουλου από τη Σύρνα, έγινε η δημιουργία του νέου κώδικα της Μονής. Το 1950, με δωρεά του Ιωάν. Πολυγένη από την Καρίταινα, κατασκευάστηκε το γύψινο τέμπλο του ναού του Αγ. Αθανασίου, ενώ με άλλη δωρεά του Στεμνιτσιώτη Αμερικάνου ομογενή Παναγ. Χαστούπη, το 1953 κατασκευάστηκε στο Λούσιο γέφυρα, που διευκόλυνε την επικοινωνία της Μονής με τη Μονή Φιλοσόφου. Όλα αυτά τα χρόνια, με δαπάνες της Μονής και με κοπιαστική εργασία που κατέβαλαν οι μοναχοί, η Μονή φρόντιζε και συντηρούσε τις απειλούμενες με κατάρρευση κτιριακές εγκαταστάσεις των Μονών Φιλοσόφου, Καλαμίου, Αιμυαλών, και του ναού του Αγ. Ανδρέα που βρίσκεται δίπλα από την αρχαία Γόρτυνα, που είχαν τεθεί υπό την προστασία της, σαν μετόχια. Το 1960 κατασκευάστηκε ο αυτοκινητόδρομος προς τη Μονή, ενώ το 1961 υδροδοτήθηκε η Μονή Φιλοσόφου και την περίοδο 1964-1969, πραγματοποιήθηκε γενική ανακαίνισή της. Το 1976, μέσα στη Μονή ιδρύθηκε κατώτερη Ιερατική Σχολή που λειτούργησε για 6 χρόνια, από την οποία αποφοίτησαν 40 ιερείς βασικής εκπαίδευσης.

Σήμερα η Μονή αριθμεί δέκα πέντε μοναχούς. Στο αρχονταρίκι της, οι φιλόξενοι μοναχοί προσφέρουν σε όλους τους επισκέπτες την παραδοσιακή τους φιλοξενία με καφέ και γλυκό. Από τον εξώστη, η θέα στο Φαράγγι του Λούσιου είναι μαγευτική. Στη Μονή ο επισκέπτης έχει πρόσβαση από δύο σημεία και μόνο από μονοπάτι. Ο κεντρικός αυτοκινητόδρομος φτάνει μέχρι το εκκλησάκι της Μεταμορφώσεως. Από εκεί ξεκινάει μονοπάτι 800 περίπου μέτρων που οδηγεί στη Μονή, η οποία ξεπροβάλλει σχεδόν μετέωρη, κρεμασμένη στον κατακόρυφο βράχο. Η δεύτερη διαδρομή, αρκετά μεγαλύτερη αλλά ιδανική για πεζοπορία, ξεκινάει από τη Μονή Φιλοσόφου και φτάνει στη Μονή Προδρόμου, διασχίζοντας τον Λούσιο.

Η Μονή γιορτάζει κατά την Αποτομή της Κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου στις 29 Αυγούστου, καθώς και του Αγίου Αθανασίου Χριστιανουπόλεως στις 17 Μαΐου.

Πηγές:

«Μονή Φιλοσόφου- Κρυφό Σχολειό», Γεώργιος Θεοχάρης, Αθήνα, 2000

Μονή Τιμίου Προδρόμου Στεμνίτσας – gtp.gr

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΣΤΕΜΝΙΤΣΑΣ- monastiria. gr

Μονή Προδρόμου Γορτυνίας- arxontiko deligianni.gr

ΜΟΝΗ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ- mixanitouxronou.gr

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΑΝΑΝΙΑΣ ΘΕΟΦΙΛΗΣ

Ο Ιερομάρτυρας Ανανίας γεννήθηκε στις αρχές του 18ου αιώνα, από ευγενείς και εύπορους γονείς. Παππούς του ήταν ο Στεμνιτσιώτης Ιωάννης Θεοφίλης και πατέρας του ο Νικόλαος. Και των δύο οι σύζυγοι ήταν από την οικογένεια Λαμπάρδη από την Δημητσάνα, γι' αυτό και στον Ανανία έμεινε και το παρωνύμιο Λαμπάρδης. Η οικογένεια Θεοφίλη είναι παλαιά και γνωστή οικογένεια της Στεμνίτσας, η οποία προσέφερε και πολλούς αγωνιστές στην Επανάσταση του 1821. Ο Ανανίας, κατά κόσμον Αναστάσιος, σπούδασε στην Ιερατική Σχολή της Μονής Φιλοσόφου.

Πριν το 1741 ανεδείχθη επίσκοπος Καρυουπόλεως στη Μάνη. Το 1747 ανέλαβε αρχιεπίσκοπος Δημητσάνης, η οποία τότε ήταν ανεξάρτητη αρχιεπισκοπή. Όταν το 1750 απεβίωσε ο μητροπολίτης Λακεδαιμονίας Παρθένιος Καλημέρης, ο Ανανίας ανέλαβε και αυτή την επισκοπή. Το 1754 ανακαίνισε την μητρόπολη του Μυστρά φτιάχνοντας νέο Μητροπολιτικό κτίριο με δικές του δαπάνες, το 1755, δε, συνέγραψε ειδική πραγματεία περί Σπάρτης και των Μητροπολιτών αυτής.

Διακρινόταν για την παιδεία, τις υψηλές του γνώσεις, τον σταθερά και ακλόνητο χαρακτήρα του και για την φιλανθρωπία του. Στους μεν Έλληνες προξενούσε σεβασμό, στους δε Τούρκους τρόμο και έκπληξη.

Διακρίθηκε και στον πολιτικό τομέα ως γόνος δύο ισχυρών οικογενειών της Πελοποννήσου και αναδείχθηκε στο αξίωμα του «μοραγιάνη». Αυτοί ήταν ανώτερα στελέχη της τότε τοπικής αυτοδιοίκησης, του θεσμού των προεστών που εκλέγονταν από οικογένειες προυχόντων.

Από τη θέση του αυτή και λόγω του κύρους του εργάστηκε στη διοργάνωση του απελευθερωτικού κινήματος. Με το πρόσχημα της οικιακής βιοτεχνίας, ίδρυσε στη Δημητσάνα τους πρώτους μπαρουτόμυλους που τροφοδότησαν μετέπειτα την Επανάσταση. Επίσης κατασκεύασε υδραγωγείο με δικά του έξοδα. Σε μερικές επαρχίες της Πελοποννήσου δημιούργησε δίκτυο ιερέων μυημένων στην εξέγερση. Μεταξύ αυτών ήταν ο επίσκοπος Άνθιμος Καρακάλλος, ο Νεόφυτος Δεληγιάννης, επίσκοπος Ζαρνάτας, ο Παλαιών Πατρών Παρθένιος, ο Κορίνθου Μακάριος και άλλοι. Για τον ίδιο σκοπό συνεργαζόταν με προεστούς όπως ο Π. Μπενάκης, Ανδρούτσος Ζαΐμης, Λόντος, Πώλος, Σισίνης κ.ά. Σε συνεννοήσεις ερχόταν και με τους κλέφτες. Όμως η ισχύς του Αγίου ήταν πέραν των ορίων της Πελοποννήσου, διότι είχε ισχυρούς δεσμούς με τα Πατριαρχεία Αλεξανδρείας και Ιεροσολύμων. Τότε τον οικουμενικό θρόνο κατείχε ο εκ Δημητσάνης Πατριάρχης Κύριλλος Ε'. Όταν αυτός εξορίστηκε, ήλθε από το Σινά στη Δημητσάνα και εκεί με τον Ανανία ευαγγελίζονταν την απελευθέρωση του Γένους.

Τότε βεζύρης της Πελοποννήσου ήταν ο ήπιος Τοπάλ Οσουμάν πασάς κατά του οποίου αντέδρασαν άλλοι Τούρκοι αξιωματούχοι που πήγαν στην Κωνσταντινούπολη και ζήτησαν τη μετάθεσή του. Υπέρ του βεζύρη τάχθηκαν οι Έλληνες πρόκριτοι και πέντε εξ αυτών, με επικεφαλής τον Ανανία, πήγαν επίσης στην Κωνσταντινούπολη. Μαζί με τον Ανανία ήταν οι Πέτρος Δεληγιάννης, ένας θείος του Ασημάκη Ζαΐμη, ο Κρεββατάς και ένας θείος του Πανούτσου Νοταρά. Πέτυχαν την παραμονή του Τοπάλ Οσουμάν πασά στη θέση του και την καταδίκη σε θάνατο των εναντίον του κινηθέντων αγάδων, γεγονός που αναπτέρωσε το ηθικό των υποδούλων. Όμως μετά από μια διετία βεζύρης της Πελοποννήσου τοποθετήθηκε ο Χαμουζή πασάς.

Την εποχή εκείνη άρχισαν να κατέρχονται στην Ελλάδα οι άντρες της Μεγάλης Αικατερίνης και μάλιστα ο φίλος του Ορλώφ, Παπάζωλης, ήλθε και στη Μάνη με σκοπό να ξεγείρει πρώτη την Πελοπόννησο. Στην περίφημη συνέλευση, που έγινε στην Καλαμάτα, κλήθηκε από τους πρώτους και ο Ανανίας. Με την ευλογία του καταρτίστηκε το λεγόμενο «συνυποσχετικόν» των Πελοποννησίων, το οποίο μετέφερε στην αυτοκράτειρα ο Παπάζωλης.

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΑΝΑΝΙΑΣ ΘΕΟΦΙΛΗΣ

Ο Ανανίας, μετά από αυτά, συνεννοήθηκε με τους καπεταναίους και αρματολούς της Πελοποννήσου και της Μάνης, καθώς και με τους προύχοντες και Αρχιερείς των επαρχιών της Ύδρας, Σπετσών και Ψαρών, για την απελευθέρωση της πατρίδος. Η κίνηση αυτή, δυστυχώς, προδόθηκε και ο Ανανίας μαζί με τους τέσσερις επιτρόπους κατηγορήθηκαν πως συμμαχούν με τη Ρωσία για την ανατροπή της Τουρκίας. Εκδόθηκε δε φερμάνι που τους καταδίκασε σε θάνατο. Το 1764 απαγχονίσθηκαν οι Δεληγιάννης, Ζαΐμης, Κρεββατάς και Νοταράς, στην έδρα του βεζύρη στην Τρίπολη.

Ο Ανανίας βρισκόταν στον Μυστρά. Πολλοί πρότειναν τότε την ένοπλη αντίσταση, αλλά αυτός αντιπρότεινε να πέσει μόνο ο ίδιος θύμα, για να μην καταλάβουν οι Τούρκοι το σχεδιαζόμενο κίνημα. Στη μητρόπολη του Μυστρά, δίπλα στον Ανανία, επί 9 ημέρες πολέμησαν 20 Μανιάτες και 10 Δημητσανίτες, έως ότου εξαντλήθηκαν τα εφόδιά τους. Έτσι, αφού σκοτώθηκαν 12, οι υπόλοιποι κατάφεραν να δραπετεύσουν.

Ο Ανανίας παρέμεινε να υποστεί τον θάνατο. Προσευχήθηκε και κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων, γονάτισε και κάλεσε τον δήμιο να τον πλήξει. Τον αποκεφάλισαν μέσα στο ναό. Το κεφάλι του έφεραν οι Τούρκοι στον βεζύρη, το δε σώμα του το έσυραν στους δρόμους και το άφησαν επί τρεις ημέρες άταφο. Μόλις οι Τούρκοι έφυγαν, οι Χριστιανοί το περισυνέλεξαν και το ενταφίασαν με μεγαλοπρέπεια.

Μαζί με τον Ανανία εκτελέστηκε και ο δραγουμάνος που είχε ως μοραγιάνης. Αυτά συνέβησαν τον Απρίλιο του 1764. Μετά την εκτέλεση του Ανανία οι Τούρκοι στράφηκαν κατά των συγγενών του και άλλων χριστιανών προκειμένου να καταστείλουν το κίνημα στη γέννησή του. Μέσω του πατριαρχείου καθαίρεσαν τον Νεόφυτο Δεληγιάννη, επίσκοπο Ζαρνάτας, πατέρα του οποίου ήταν ο Πέτρος Δεληγιάννης που απαγχονίστηκε ενωρίτερα.

Πηγές:

«Η Στεμνίτσα και οι αγωνιστές της το 1821», Γεώργιος Θεοφίλης, Αθήνα, 1988

Ανανίας- Dictionary of Greek-greek_greek.enacademic.com

Ανανίας ο Ιερομάρτυρας Μητροπολίτης Λακεδαιμονίας-www.sinaxarion.gr

Ανανίας Ιερομάρτυς Μητροπολίτης Λακεδαιμονίας-www.apostoliki-diakonia.gr

Άγιος Ανανίας ο Ιερομάρτυρας – www.saint.gr

Ανανίας Λαμπάρδης μητροπολίτης Λακεδαιμονίας- el.wikipedia.org

ΜΑΪΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
					1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31						

Το 1814, συναντώνται στην Οδησό τρεις Έλληνες με εμπειρία σε μυστικές εταιρείες και παθιασμένοι με την ελευθερία. Είναι ο Νικόλαος Σκουφάς, ο Εμμανουήλ Ξάνθος και ο Αθανάσιος Τσακάλωφ. Στις 14 Σεπτεμβρίου, την ημέρα του εορτασμού της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ιδρύουν μια άκρως μυστική οργάνωση. Είναι η Φιλική Εταιρεία, που στόχος της είναι η προετοιμασία της Επανάστασης ενάντια στους Τούρκους. Τα μέλη της, αφού περάσουν από πολλά στάδια μύησης, ορκίζονται πίστη στον αγώνα. Μέχρι το 1821, τα μέλη είχαν φτάσει τις δεκάδες χιλιάδες.

Ένα από τα πρώτα μέλη της Φιλικής Εταιρείας, που γρήγορα έγινε και μνηστής, ήταν ο Στεμνιτσιώτης Αντώνιος Πελοπίδας. Γεννήθηκε στην Στεμνίτσα το τελευταίο τέταρτο του 18ου αιώνα. Το πατρικό του όνομα ήταν Αντώνιος Τζέριος ή Πρωτοπαπάς, εκκλησιαστικός τίτλος που πήρε η οικογένεια από τον πατέρα του και τον αδελφό του, που ήταν Πρωτοπρεσβύτεροι. Το παρωνύμιο Πελοπίδας το πρόσθεσε μόνος του αργότερα, από θαυμασμό προς τον αρχαίο Θηβαίο στρατηγό, ο οποίος, το 371 π.Χ., απελευθέρωσε την πόλη του από την Σπαρτιατική δυναστεία.

Τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στην Ελληνική Σχολή της Στεμνίτσας. Μετά πήγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου φιλοξενούμενος από συγγενείς του, συνέχισε την μόρφωσή του, ενώ ταυτόχρονα εργαζόταν σε εμπορικές επιχειρήσεις.

Η γνωριμία του το 1818 με τον Γρηγόριο Παπαφλέσσα, που ήταν ήδη μέλος της Φιλικής Εταιρείας, υπήρξε καταλυτική. Αφιερώθηκε με τόσο ζήλο και τόσο πάθος στον απελευθερωτικό σκοπό, ώστε πολύ σύντομα έγινε από τους πιο έμπιστους μνητές. Τόσο που η Εταιρεία, μέσα στον ίδιο χρόνο τον έστειλε πίσω στην Πελοπόννησο για να μυήσει κι εκεί όσα περισσότερα άτομα ήταν δυνατόν.

Κατά την επιστροφή του κατήχησε στην Ύδρα τους Γεώργιο Ποριώτη και Ιωάννη Παμπούκη. Από εκεί στην Κόρινθο, τους Θεοχάρη Ρέντη και Χριστόδουλο Συμυρνιό. Στη συνέχεια, τα βήματά του τον έφεραν στην Πάτρα, όπου, την 1η Νοεμβρίου, κατήχησε κάποιον που έμελλε το όνομά του να μείνει για πάντα συνδεδεμένο με την Επανάσταση. Ήταν ο Μητροπολίτης της πόλης Γερμανός, ο οποίος είχε γεννηθεί στην Δημητσάνα, το πλησιέστερο χωριό του γενέθλιου τόπου του ίδιου του Πελοπίδα. Ακολούθησαν ο πρόκριτος της Πάτρας Καλαμογδάρτης και του Αιγίου Ανδρέας Λόντος.

Τους επόμενους μήνες, η πορεία του Πελοπίδα στην Πελοπόννησο και τα κοντινά νησιά συνεχίστηκε. Κατά την επιστροφή του στην Ύδρα κατήχησε τους Θεοδόσιο Καρδαρά, με καταγωγή από το Ζυγοβίτσι, τον ναυτικό Γεώργιο Ποριώτη και τον πλοίαρχο Κωνσταντίνο Μεθενίτη. Στην Ζάκυνθο, κατηχήθηκαν οι έμποροι Γεώργιος Καντζίρης και Θεόδωρος και Ιωάννης Λεονταρίτης.

Το 1820, ο Πελοπίδας επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη, κατόπιν ειδοποίησης της Φιλικής Εταιρείας. Ο ζήλος του, η πίστη του στα ιδεώδη και η ακατάπαυστη προσπάθειά του για το κοινό καλό, αναγνωρίστηκαν και η Εταιρεία τον όρισε αντιπρόσωπό της στην Πελοπόννησο. Επίσης, του δόθηκε εντολή, με συνοδεία τον Μετσοβίτη Φιλικό Δημήτριο Ύπατρο, να μεταβεί στην Αίγυπτο με σκοπό την συγκέντρωση των τόσο απαραίτητων για τον αγώνα χρημάτων, από εράνους των εκεί Ελλήνων.

Κατά την μετάβασή τους έκαναν στάση στην Πάτμο, όπου ο Πελοπίδας κατόρθωσε να μυήσει τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Θεόφιλο, που διέμενε εκεί. Στην συνέχεια, στην Αλεξάνδρεια μύησε πολλούς Έλληνες μεταξύ των οποίων και τον Μετσοβίτη μεγαλέμπορο Θεόδωρο Τσιότσα, αλλά και τον Ρόδιο Αθανάσιο Καζούλη, ο οποίος εργαζόταν στο νομισματοκοπείο. Κατά την διαμονή του εκεί, είχε επαφές με τον Στεμνιτσιώτη μεγαλέμπορο Παναγιώτη Ρουσόπουλο, ο οποίος είχε την εύνοια του ηγεμόνα της Αιγύπτου Μεχμέτ Αλή. Κατά την τετράμηνη παραμονή του, μύησε όσους περισσότερους μπορούσε και συνέλεξε δωρεές 30.000 τάλιαρα, τα οποία κατατέθηκαν στην τράπεζα του Τσιότσα, ενώ η πρώτη εισφορά ήταν 4.000 γρόσια από τον Ρουσόπουλο. Έτσι έστειλε επιστολή προς τον ανώτατο άρχοντα της Φιλικής Εταιρείας τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, πως είχε λυθεί το οικονομικό πρόβλημα. Η απάντηση όμως που έλαβε ήταν πως έτσι θα θεωρούνταν υπεξαίρεση χρημάτων από τον Μεχμέτ Αλή κι έπρεπε να βρεθεί άλλος τρόπος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η λύση δόθηκε με την ίδρυση μεγάλου εμπορικού οίκου στην Αλεξάνδρεια και με υποκαταστήματα στην Πελοπόννησο. Ο οίκος θα αγόραζε αιγυπτιακά προϊόντα τα οποία θα πωλούνταν στην Πελοπόννησο. Μόνο που τα έσοδα θα πήγαιναν για τον ιερό σκοπό. Τα άτομα που θα αναλάμβαναν την οργάνωση ήταν στην Αίγυπτο ο έμπορος Κυριάκος Τασήκας, ένθερμος υποστηρικτής και γνώστης των προϊόντων, ο οπαίος και προσέφερε το πλοίο του «Ωραία Ελλάδα» για την μεταφορά τους και στην Πελοπόννησο ο Αντώνιος Πελοπίδας. Μετά και από αυτή την διευθέτηση του θέματος, ο Πελοπίδας επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη.

Ο Αντώνιος Πελοπίδας έχαιρε μεγάλης εμπιστοσύνης από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, ο οποίος τον έστειλε πάλι προς ανεύρεση δωρεών και μάλιστα με προσωπικά υπογεγραμμένες επιστολές. Καταρχήν στην Κύπρο και τον Αρχιεπίσκοπο Κυπριανό τον οποίο ο ίδιος είχε μνησει και κατά δεύτερον πάλι στην Αίγυπτο, όπου και παρέμεινε μέχρι την έναρξη της Επανάστασης. Επιστρέφοντας δε στην Πελοπόννησο παρέδωσε 200.000 γρόσια, πολεμοφόδια και τρόφιμα.

Κατά την διάρκεια του αγώνα, υπηρέτησε αφιλοκερδώς σε στρατιωτικές και πολιτικές θέσεις. Για τον λόγο αυτό τιμήθηκε από την Ελληνική Διοίκηση με τον τίτλο του Αντιστράτηγου το 1825. Όμως μετά την απελευθέρωση, διώχτηκε σαν οπαδός του Κολοκοτρώνη και το 1833 υποβιβάστηκε σε Υποστράτηγος. Παρόλο που διαμαρτυρήθηκε, δεν έγινε δεκτό το αίτημα της αποκατάστασης του παλιού του τίτλου. Πέθανε πάμπτωχος στην Τρίπολη το 1888 και τα έξοδα της κηδείας του έγιναν με έρανο.

Αυτή ήταν η ζωή αυτού του επιφανούς Στεμνιτσιώτη, ο οποίος αφοσιώθηκε με πάθος και αυταπάρνηση στον Αγώνα. Σήμερα, προς τιμήν του, έχει ονομαστεί έτσι κεντρικός δρόμος του χωριού και υπάρχει η προτομή του και αναμνηστική στήλη πίσω από το Ιερό του Αγίου Γεωργίου.

Πηγές:

«Αντώνιος Πελοπίδας- Διάσημος Εταίρος της Φιλικής Εταιρείας και αγωνιστής του 1821»,
Κωνσταντίνος Ρούνιος, Αθήνα, 1963 Φιλική Εταιρεία- el.wikipedia.org

ΙΟΥΝΙΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
								1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30				

ΙΕΡΟΣ ΛΟΧΟΣ - ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Στις 22 Φεβρουαρίου του 1821, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης κήρυξε την έναρξη του Αγώνα στο Ιάσιο της Μολδαβίας. Στα μέσα Μαρτίου, συγκρότησε στην Φωξάνη, πόλη στα όρια της Μολδαβίας με τη Βλαχία, στρατιωτικό σώμα από εθελοντές σπουδαστές των ελληνικών παροικιών της Μολδοβλαχίας και της Οδησσού. Ήταν η πρώτη οργανωμένη στρατιωτική μονάδα της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 και του ελληνικού στρατού γενικότερα. Ο Υψηλάντης πίστευε πως οι νεαροί αυτοί θα μπορούσαν να αποτελέσουν την ψυχή του στρατού του. Γι' αυτό τους ονόμασε Ιερό Λόχο, από το γνωστό όνομα του Ιερού Λόχου των Θηβών.

Οι σπουδαστές, που δεν είχαν καμιά στρατιωτική εμπειρία, άρχισαν να γυμνάζονται και να εκπαιδεύονται στη χρήση των όπλων και της λόγχης. Μετά την ολοκλήρωση της εκπαίδευσής των Ιερολοχιτών, οργανώθηκε μεγαλοπρεπής τελετή ορκωμοσίας, κατά την τσαρική εθιμοτυπία. Η ορκωμοσία τους έγινε στο ναό της πόλης και ο όρκος τους ήταν: «Ως Χριστιανός ορθόδοξος και υιός της ημετέρας Καθολικής Εκκλησίας, ορκίζομαι στο όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και της Αγίας Τριάδας να μείνω πιστός εις την Πατρίδα μου και εις την Θρησκείαν μου. Ορκίζομαι να ενωθώ με όλους τους αδελφούς μου Χριστιανούς δια την ελευθερίαν της Πατρίδος μας. Ορκίζομαι να χύσω και αυτήν την υστέρα ρανίδα του αίματός μου υπέρ της θρησκείας και Πατρίδος μου....» Αμέσως μετά την ορκωμοσία, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης μίλησε με ιδιαίτερο ενθουσιασμό και παρέδωσε τη Σημαία του Ιερού Λόχου στον αρχηγό του Λόχου Γεώργιο Καντακουζηνό. Στη συνέχεια παρέλασαν με βήμα στρατιωτικό, τραγουδώντας πολεμικό θούριο που είχε συγγράψει 20 χρόνια πριν ο Αδαμάντιος Κοραής. Στους πρώτους 120 ιερολοχίτες προστέθηκαν και άλλοι αργότερα φτάνοντας τους 400, ενώ η οργάνωση του σώματος αυτού ολοκληρώθηκε στο Τιργγοβίτσι.

Οι Ιερολοχίτες είχαν στολές φτιαγμένες από ολόμαλλη μαύρη τσόχα, γι' αυτό και ονομάζονταν μελανοφόροι ή μαυροφόροι. Η στολή αποτελούνταν από χιτώνιο μακρύ που έφθανε λίγο πιο πάνω από τα γόνατα, περισκελίδα και ψηλό, χωρίς γείσο, κάλυμμα κεφαλής. Το κάλυμμα έφερε στην κορυφή λευκό λοφίο και ψηλά, τρίχρωμο εθνόσημο με κόκκινο, λευκό και κυανό χρώμα. Κάτω από αυτό υπήρχε νεκροκεφαλή με δύο οστά χιαστί, με τη φράση Ελευθερία ή Θάνατος. Η σημαία του Ιερού Λόχου ήταν τρίχρωμη: άσπρο, μαύρο και κόκκινο χρώμα. Το άσπρο σήμαινε την αθωότητα της δικαίας επιχειρήσεως κατά των τυράννων, το μαύρο το υπέρ πατρίδος και ελευθερίας θάνατο και το κόκκινο την αυτεξουσιότητα του Ελληνικού λαού. Στη μία πλευρά της σημαίας αναγραφόταν το ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ και υπήρχε στο κέντρο η εικόνα των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης. Στην άλλη πλευρά υπήρχε η εικόνα του Φοίνικα αναγεννώμενου από τις φλόγες και αναγραφόταν ΕΚ ΤΗΣ ΚΟΝΕΩΣ ΜΟΥ ΑΝΑΓΕΝΝΩΜΑΙ.

Διοικητής του Ιερού Λόχου διορίστηκε ο Γεώργιος Καντακουζηνός και υπασπιστής ο Αθανάσιος Τσακάλωφ, συνιδρυτής της Φιλικής Εταιρείας. Εκατόνταρχοι του Ιερού Λόχου ήταν ο Σπυρίδων Δρακούλης από την Ιθάκη, ο Κωνσταντινούπολίτης Δημήτριος Σούτσος, αδελφός του ποιητή Αλέξανδρου Σούτσου, ο Κεφαλλονίτης Λουκάς Βαλσαμάκης, ο Πελοποννήσιος Ανδρόνικος, ο Αλέξανδρος Ρίζος από τα Ιωάννινα, ο Χιώτης Ιωάννης Κρόκας και ο γιος του πρωθυπουργού της Μολδαβίας Ιάκωβο Νερουλό.

Η πρώτη μεγάλη μάχη, πλην διαφόρων μικροσυμπλοκών, ήταν στην κωμόπολη του Δραγατσανίου. Εκεί ήταν εγκατεστημένη ισχυρή φρουρά με ιππικό των Τούρκων. Μετά από μία τριήμερη δύσκολη πορεία και κάτω από πολύ κακές καιρικές συνθήκες, ο Ιερός Λόχος έφτασε απέναντι από το Δραγατσάνι, όπου και στρατοπέδευσε. Την επόμενη ημέρα, στις 7 Ιουνίου 1821, ξεκίνησαν οι αψιμαχίες, προτού καταφτάσει όλο το στράτευμα, με την αποτυχημένη επίθεση του ελληνικού ιππικού του Βασιλείου Καραβία. Ο Ιερός Λόχος, με επικεφαλής τον Νικόλαο Υψηλάντη, έσπευσε προς βοήθεια με 375 αξιωματικούς και οπλίτες, αλλά η φυγή του τμήματος του Καραβία ανάγκασε τους Ιερολοχίτες να πολεμήσουν μόνοι τους χωρίς την υποστήριξη ιππικού. Η επίθεση του τουρκικού ιππικού με αρχηγό τον Καρά Φέιζ, χώρισε το Λόχο στα δύο. Η μάχη ήταν σκληρή και αιματηρή. Οι Ιερολοχίτες πολέμησαν ηρωικά και έγραψαν μια ένδοξη σελίδα στη νεοελληνική ιστορία. Οι απώλειες ήταν σημαντικές. Οι εκατόνταρχοι, ο σημαιοφόρος του Λόχου, 25 αξιωματικοί και 180 στρατιώτες έπεσαν νεκροί, ενώ 37 Ιερολοχίτες αιχμαλωτίστηκαν και στάλθηκαν στο Βουκουρέστι κι από εκεί στην Κωνσταντινούπολη, όπου αποκεφαλίστηκαν.

ΙΕΡΟΣ ΛΟΧΟΣ - ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Στη κρίσιμη στιγμή της μάχης έφτασε ο Γεωργάκης Ολύμπιος, ο οποίος διέσωσε τους υπόλοιπους, 136 συνολικά, μεταξύ των οποίων και ο αρχηγός Νικόλαος Υψηλάντης και ο υπασπιστής του Ιερού Λόχου Αθανάσιος Τσακάλωφ. Κατάφερε να σώσει και τη σημαία του Λόχου από το σημείο που είχε πέσει ο σημαιοφόρος. Ο Νικόλαος Υψηλάντης σώθηκε τυχαία από έναν φιλέλληνα Γάλλο αξιωματικό, που τον ανέβασε στο άλογό του. Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης κατέφυγε στο Ρίμνικο, στις 8 Ιουνίου 1821. Πικραμένος, συνέταξε την τελευταία διαταγή του, με την οποία στιγματίσε την προδοσία του πολιτικού και στρατιωτικού του επιτελείου, αλλά εξήρε την αυτοθυσία του Ιερού Λόχου.

Η τελευταία σελίδα αυτής της αποτυχημένης επανάστασης γράφτηκε στις 17 Ιουνίου, δίπλα στη Μονή Σκουλενίου. Εκεί, το υπόλοιπο του στρατεύματος που είχε απομείνει μαζί με 100 Κρητικούς και Ηπειρώτες, σύνολο 400 μαχητές, πολέμησαν εναντίον 8.000 Τούρκων, με πείσμα και αυτοθυσία. Οι συνολικές απώλειες της μάχης, υπολογίζονται για μεν τους Έλληνες σε 300 νεκρούς και 50 τραυματίες, για δε τους Τούρκους σε 1.600 νεκρούς και 200 τραυματίες.

Στην Μολδοβλαχία, στο πλευρό του Αλέξανδρου Υψηλάντη, καθώς και στο Σκουλένι, πολέμησαν και Στεμνιτσιώτες της διασποράς. Από αυτούς έχουν καταγραφεί 22 πεσόντες. Στην μάχη του Σκουλενίου έλαβε μέρος ο Στεμνιτσιώτης αγωνιστής Δημήτριος Σφήκας ως εκατόνταρχος και επικεφαλής πλαγιοφυλακής 50 ιππέων. Επίσης, ο Ηλίας Μίγκλαρης ως αρχηγός του ιππικού, ο οποίος σκοτώθηκε μαζί με τα αδέρφια του.

Στο κοιμητήριο του Δραγατσανίου στη Ρουμανία, υπάρχει Μνημείο των Πεσόντων Ιερολοχιτών.

Πηγές:

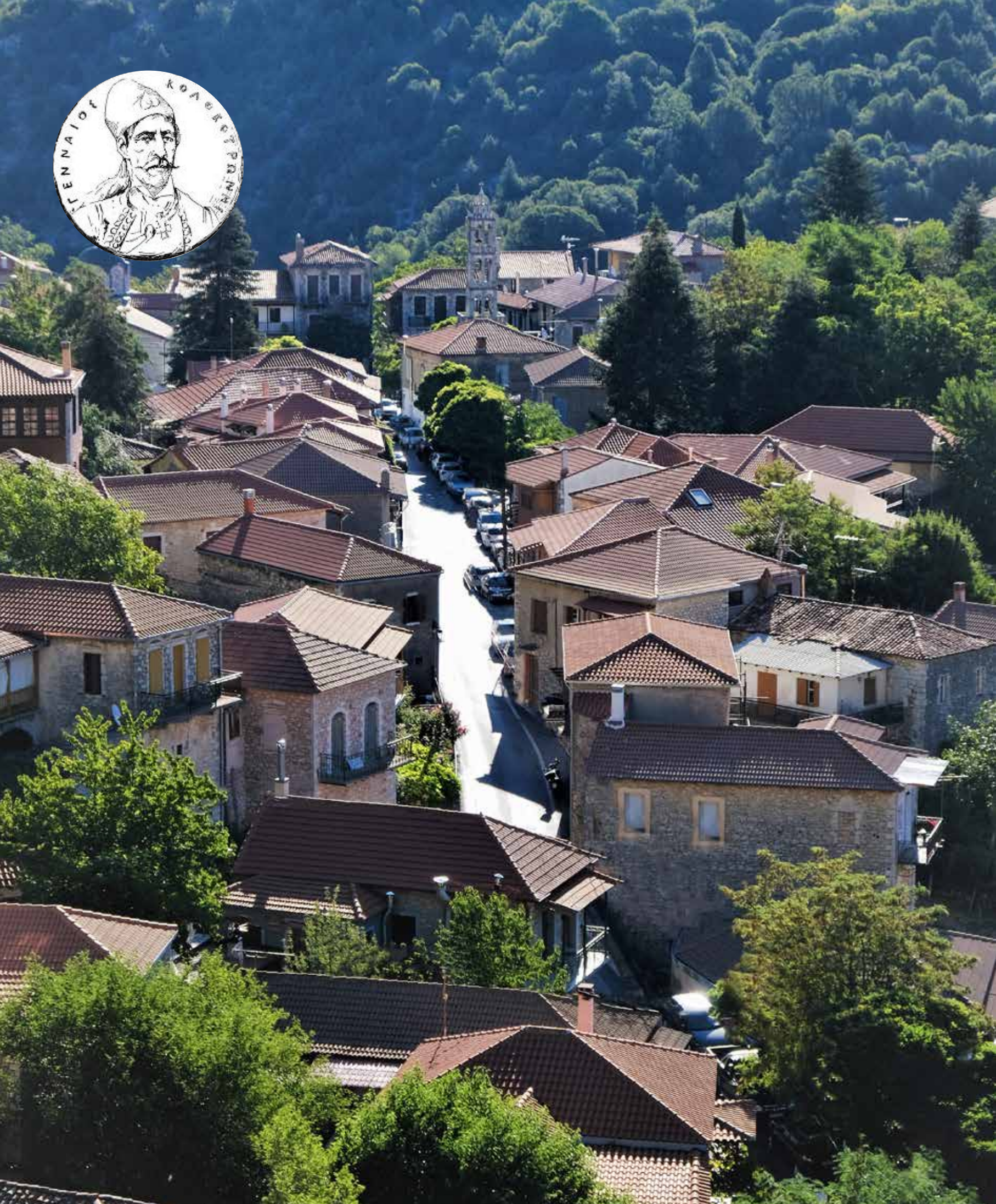
Ιερός Λόχος (1821)- el.wikipedia.org

Μάχη του Δραγατσανίου- el.wikipedia.org

Η μάχη του Σκουλενίου- el.wikipedia.org

«Ιερός Ναός Αγ. Γεωργίου Στεμνίτσας», Ευαγγελία Γεωργιτισογιάννη- Εανθή Προεστάκη, Αθήνα, 2010
Ηλίας Μίγκλαρης- Βιογραφίες ΤΡΙΚΟΛΩΝΕΣ ΑΡΚΑΔΙΑ-gtp.gr Δημήτριος Σφήκας- el.wikipedia.org

ΙΟΥΛΙΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31								

ΓΕΝΝΑΙΟΣ (ΙΩΑΝΝΗΣ) ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Γεννήθηκε στη Στεμνίτσα το 1805 και ήταν ο δευτερότοκος γιος του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και της Αικατερίνης Καρούσου. Μεγάλωσε στη Ζάκυνθο, όπου είχε καταφύγει η οικογένειά του εξαιτίας των διωγμών που είχαν εξαπολυθεί το 1806 εναντίον των κλεφτών. Εκεί έμαθε και λίγα γράμματα. Από τα πρώτα εφηβικά του χρόνια εργάστηκε ως «μούτζος» στα πλοία, όπως αναφέρει στα απομνημονεύματά του.

Όταν ξέσπασε η επανάσταση, στις 23 Μαρτίου 1821 έφυγε μαζί με τον αδελφό του Πάνο κι έφτασαν στην Ηλεία, για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον αγώνα. Ήταν τότε δεκαεπτά ετών. Πήρε το βάπτισμα του πυρός στον Πύργο κατά της επιδρομής των Λαλαίων Τούρκων και κατόπιν προχώρησε προς την Αρκαδία να ανταμώσει τον πατέρα του, υπό τις διαταγές του οποίου πολέμησε. Ήταν θαρραλέος και ριψοκίνδυνος και τον ονόμασαν Γενναίο, από την στάση που επέδειξε κατά την πολιορκία της Τριπολιτσάς. Σε μια μικροσυμπλοκή έξω από τα τείχη της Τριπολιτσάς αιχμαλώτισε ένα γιγαντώσωμο αράπη με το σπαθί του, ενώ ο ίδιος ήταν κοντός, και τον οδήγησε στο στρατόπεδο. Όλοι γέλασαν και θαύμασαν το νεαρό Γιάννη. «Είσαι γενναίος!» του είπε ο Κανέλλος Δεληγιάννης. Και του έμεινε. Από τότε όλοι τον φώναζαν Γενναίο.

Ο Γενναίος δεν ησύχασε μέχρι το τέλος της επανάστασης. Έλαβε μέρος στην πολιορκία του Αναπλιού, της Κορίνθου και στις μάχες της Πάτρας, Στη συνέχεια, επικεφαλής 400 ανδρών, μετέβη στην Δυτική Ελλάδα για να λάβει μέρος στην εκστρατεία του Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου στην Ήπειρο, αλλά επέστρεψε στην Πελοπόννησο πριν από την καταστροφική μάχη του Πέτα (4 Ιουλίου 1822). Πολέμησε εναντίον του Δράμαλη στα Δερβενάκια το 1822 και εναντίον του Ιμπραήμ το 1825. Τώρα πια είχε μεγαλώσει – ήταν 21 ετών – και είχαν φανεί οι ηγετικές του ικανότητες. Κατά την επιδρομή του Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο ανέπτυξε σημαντική πολεμική δράση και διακρίθηκε στις μάχες των Τρίκορφων (24 Ιουνίου 1825), της Ποιανής (21 Μαΐου 1826), της Τραμπάλας (5-7 Ιουνίου 1826), και της Δαβιάς (14 Αυγούστου 1826). Τον Μάρτιο του 1827, επικεφαλής στρατιωτικού σώματος, έφθασε στην Αττική για να ενισχύσει τον αγώνα του Καραϊσκάκη. Συμμετείχε στη Μάχη του Δαφνίου (21 Μαρτίου 1827), εναντίον του Κιουταχή. Μετά τον θάνατο του Καραϊσκάκη (23 Απριλίου 1827) και τη Μάχη του Αναλάτου (24 Απριλίου) επέστρεψε στην Πελοπόννησο και συνέχισε τον αγώνα του κατά του Ιμπραήμ. «Μέχρι της αναχωρήσεως του Ιμπραήμ (1828) κατά τας περιστάσεις έκαμε πολλούς ακροβολισμούς και εις πολλές θέσεις. Ο Γενναίος ήταν ο μόνος στρατηγός, που έμπαινε εις το ρουθούνι των Αράβων, εξάλισε κατά τούτο τον Ιμπραήμ και το μαρτυρεί όλη η Πελοπόννησος» γράφει ο ιστορικός του Αγώνα Φώτιος Χρυσανθόπουλος (Φωτάκος).

Λέγεται πως ο Γενναίος, κατά τη διάρκεια του αγώνα, είχε δημιουργήσει παραχαρακτήριο κάλπικων τουρκικών νομισμάτων, τα οποία χρησιμοποιούνταν για τις ανάγκες της επανάστασης. Λέγεται ακόμη πως στην περιοχή του Λούσιου, λειτουργούσαν για πολλά χρόνια εργαστήρια – παραχαρακτήρια και εικάζεται πως οι δύο σιδερένιες μπάλες που έχουν τοποθετηθεί στην είσοδο της Ιεράς Μονής Προδρόμου προέρχονται από ένα τέτοιο εργαστήριο και μεταφέρθηκαν εκεί μετά την απελευθέρωση. Δεν υπάρχουν ιστορικές αποδείξεις γι' αυτά τα λεγόμενα, αλλά σε παλιά σπίτια της Στεμνίτσας, έχουν βρεθεί αρκετά τέτοια κίβδηλα νομίσματα (ένθετη φωτογραφία).

Κατά την περίοδο του εμφυλίου (1823-1825) τάχθηκε δίπλα στον πατέρα του, αλλά δεν φυλακίστηκε. Ο Γενναίος ήταν πολύ τολμηρός. Όταν οι Υδραίοι είχαν φυλακίσει τον πατέρα του, σχεδίαζε να αιχμαλωτίσει τον Γεώργιο Κουντουριώτη. Ήταν λίγο πριν δοθεί αμνηστία στον Γέρο, αν και το σχέδιό του είχε προδοθεί. Ο Γενναίος ήταν πάντα στο πλευρό του πατέρα του οποίου λογάριζε και υποστήριζε.

Τάχθηκε με τον Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια, ενώ αργότερα αντιτάχθηκε στην πολιτική της Αντιβασιλείας, περιέπεσε σε δυσμένεια και παρέμεινε στη φυλακή για αρκετό διάστημα.

ΓΕΝΝΑΙΟΣ (ΙΩΑΝΝΗΣ) ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Επί Όθωνος χρημάτισε υπασπιστής του βασιλιά (1836), Γερουσιαστής (1844) και Πρωθυπουργός (1862). Όταν ξεκίνησε η Ναυπλιακή Επανάσταση, έφτασε στους Μύλους Αργολίδας, με μικρή στρατιωτική δύναμη, βουλευτές, γερουσιαστές και ανθρώπους με πολιτικό κύρος, οι οποίοι εξαπολύθηκαν στις επαρχίες με σκοπό να ματαιώσουν νέες εξεγέρσεις.

Τον Οκτώβριο του 1862, όταν βρέθηκε ανάμεσα στον επαναστατημένο λαό και τον βασιλιά, δεν έστρεψε τα όπλα εναντίον του λαού, όπως τον συμβούλευαν κάποιοι.

«Ουδέποτε χάριν του πρωθυπουργικού χαρτοφυλακείου θα κηλιδώσω τας ολίγας υπηρεσίας εμού και της οικογενείας μου με αδελφικόν αίμα...», είπε.

Εξάλλου από πιο πριν, βλέποντας τη δυσαρέσκεια του λαού και την προεπαναστατική κίνηση, είχε υποβάλει την παραίτησή του στον Όθωνα, αλλά δεν έγινε δεκτή. Εντούτοις αναγκάστηκε να φύγει στο εξωτερικό σαν «παλατιανός» πρωθυπουργός κι όταν ξαναγύρισε μέσα στην ίδια χρονιά (1862), η νέα κυβέρνηση τον ανάγκασε να ξαναφύγει.

Τον Φεβρουάριο του 1863 επέστρεψε οριστικά στην Αθήνα, όπου και πέθανε από ανίατη ασθένεια στις 23 Μαΐου 1868.

Ήταν παντρεμένος με την Φωτεινή Τζαβέλα (αδελφή του Κίτσου Τζαβέλα) και είχαν αποκτήσει δύο γιούς: τον Θεόδωρο, γνωστό και ως Φαλέζ, και τον Κωνσταντίνο και πέντε κόρες: τις Γεωργίτσα, Αικατερίνη, Ελένη, Ζωίτσα, και Ευφροσύνη.

Ο Γενναίος Κολοκοτρώνης άφησε δύο πολύτιμα έργα – πηγές για την ιστορία της Επανάστασης και την πρώτη περίοδο του νεοσύστατου ελληνικού κράτους: τα «Ελληνικά Υπομνήματα», που ήταν επιστολές και διάφορα έγγραφα που αφορούσαν την Ελληνική Επανάσταση και τα «Απομνημονεύματα».

Πηγές:

Κολοκοτρώνης Ιωάννης ή Γενναίος (1805 -1868)-
ΑΡΓΟΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ- argolikivivliothiki.gr

Η οικογένεια Κολοκοτρώνη- orthodoxianews.agency.

Ιωάννης (Γενναίος) Κολοκοτρώνης- el.wikipedia.org

Γενναίος (Ιωάννης) Κολοκοτρώνης- olympia.gr

[Κάλπικα γρόσια, της εποχής του αγώνα]

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
						1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31					

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ακριβής χρονολογία γέννησής του είναι άγνωστη, αλλά η καταγωγή του ήταν από τη Στεμνίτσα. Η οικογένειά του ήταν πρόκριτοι και αγωνιστές.

Ο Κωνσταντίνος, πριν από την επανάσταση του 1821 ζούσε στην Κωνσταντινούπολη, όπου ήταν έμπορος. Εκεί, επικεφαλής και άλλων Ελλήνων, πρωτοστατούσε σε τολμηρές διαμαρτυρίες εναντίον του σουλτάνου για την κακομεταχείριση των Πελοποννησίων από τους τοπικούς άρχοντες. Για το λόγο αυτό, επειδή “ανέβαινε υψηλά και τολμούσε”, το δόθηκε το παρωνύμιο “Υψηλάντης”. Στην Κωνσταντινούπολη μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία από τον Παπαφλέσσα και απέκτησε ηγετική θέση μεταξύ των Πελοποννησίων. Τότε συνήθιζε να υπογράφει και ως “Υψηλάντης” επειδή το όνομα ήταν ήδη γνωστό στους μυημένους. Λόγω αυτής της αντιποίησης του ονόματος δημιουργήθηκε παρεξήγηση και αναγκάστηκε να φύγει από την πόλη. Ωστόσο, αυτή η αντιποίηση χρησιμοποιήθηκε αργότερα για παραπλάνηση των Τούρκων και απόκρυψη των κινήσεων του Δημητρίου Υψηλάντη.

Επιστρέφοντας στη Στεμνίτσα, συγκρότησε σώμα από 175 ενόπλους Στεμνιτσιώτες, που αργότερα αυξήθηκαν. Άνδρες αυτού του σώματος, υπό τον Γ. Ντρίτζα, σκότωσαν τέσσερεις προύχοντες Τούρκους στα Βλάχικα Καρύταινας στις 21 Απριλίου 1821, καθώς οι τελευταίοι είχαν υποπτευθεί το κίνημα και πήγαιναν για ασφάλεια να κλειστούν στο κάστρο της Καρύταινας. Στις 25 Μαρτίου, ο Αλεξανδρόπουλος με τους ενόπλους του κατέβηκαν στον κάμπο της Καρύταινας για να πολιορκήσουν τους Τούρκους. Την 25η Απριλίου 1821, ορίστηκε από τους συμπατριώτες του αρχιστράτηγος με το όνομα «Κωνσταντίνος Υψηλάντης», σύμφωνα με έγγραφο που διασώζεται και στο οποίο ορκίζονται και υπογράφουν 41 κληρικοί και λαϊκοί της περιοχής.

Τον Απρίλιο ανέλαβε αρχιστράτηγος της Πελοποννήσου ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και ο Αλεξανδρόπουλος άρχισε και πάλι να υπογράφει ως “Υψηλάντης”. Όταν κατά την πολιορκία της Τρίπολης οι Τούρκοι κλήθηκαν να παραδοθούν στον Δημήτριο Υψηλάντη, εκείνοι απαντούσαν: “Ποιόν Υψηλάντη; Τον βρωμο-Στεμνιτσιώτη;”

Το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου 1821 ο Κολοκοτρώνης με τον Υψηλάντη και τους άλλους καπεταναίους πήγαν στην Κόρινθο. Πριν φύγει, όρισε πληρεξούσιό του τον Αλεξανδρόπουλο, για τα στρατιωτικά θέματα αλλά και για την φροντίδα των αρρώστων αγωνιστών, που έμειναν στο Άργος. Στο σχετικό ιδιόχειρο πληρεξούσιο, ο Κολοκοτρώνης μεταξύ άλλων έγραφε για τον Αλεξανδρόπουλο: «... θέλει παρεδρεύσει ως άλλος εγώ, έχων παρ’ εμού πάσαν την πληρεξουσιότητα εις κάθε περίστασιν και βουλευτήριοι και χρείαν των συμφερόντων της πατρίδος...».

Ο Αλεξανδρόπουλος συμμετείχε στην πολιορκία της Τριπολιτσάς μαζί με τον αδελφό και τον γιό του, δεν ήταν όμως παρών κατά την άλωση γιατί είχε αποσυρθεί στη Στεμνίτσα λόγω ασθένειας. Στις μάχες τον ακολουθούσαν και οι γιοί του. Ο Ιωάννης, γεννημένος το 1805, ο οποίος σκοτώθηκε στη μάχη των Τρικόρφων και ο Βασίλειος, γεννημένος το 1809, που ήταν παρών στα Τρίκορφα και το 1854 ακολούθησε τον Χατζή-Πέτρο στην εισβολή στη Θεσσαλία, όπου πέθανε από ασθένεια.

Κατά τα γεγονότα του 1824, ο Αλεξανδρόπουλος απομακρύνθηκε από τον Κολοκοτρώνη και τάχθηκε με τον Κουντουριώτη, προήχθη δε σε χιλιάρχο. Το 1826, ενώ βρισκόταν στο Ναύπλιο και ετοίμαζε εφόδια για το Μεσολόγγι, ασθένησε και πέθανε. Μετά το θάνατό του λογίστηκε ως λοχαγός.

Στα Αρχεία της Ελληνικής Παλιγγεनेσίας σώζεται αναφορά του Αλεξανδρόπουλου για την πολεμική δράση του, όταν το Μάιο του 1823 ζήτησε να γίνει χιλιάρχος. Στην αναφορά αυτή έγραφε: «Η ακτημοσύνη μου είναι πασίδηλος». Και κατέληγε: «...υπόσχομαι την προς την πατρίδα πίστιν, ζήλον και εκτενεστέραν προθυμίαν, δια να εκτελώ αδιαλείπτως τα προς την πατρίδα ιερά χρέη μου και άκραν ευπείθειαν εις τας διαταγάς της Εθνικής Διοικήσεως».

Το τριώροφο πετρόκτιστο οίκημα του 18ου αιώνα, στο οποίο γίνονταν συγκεντρώσεις των οπλαρχηγών του 1821

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

και στο οποίο στεγάζεται σήμερα το Λαογραφικό Μουσείο της Στεμνίτσας, αρχικά ανήκε στην οικογένεια Τσεπρέ. Στη συνέχεια, περιήλθε στην οικογένεια Αλεξανδροπούλου και τελευταία στο Γεώργιο Χατζή, του οποίου οι γιοι το δώρισαν στο σύνδεσμο Τρικολώνων, με σκοπό την ίδρυση του Μουσείου.

Πηγές:

Στεμνίτσα Αρκαδίας- el.wikipedia.org

Κωνσταντίνος Αλεξανδρόπουλος-el.wikipedia.org

Αλεξανδρόπουλος (όνομα αγωνιστών του '21)- el.wikipedia.org

Λαογραφικό Μουσείο Στεμνίτσας hotelsonline.gr

Ο Θεοδ. Κολοκοτρώνης-thearmyxvoice.gr

ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ ΤΗΣ ΣΤΕΜΝΙΤΣΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ – «ΚΟΨΑΧΕΙΛΑ»

Η Στεμνίτσα κατά τη διάρκεια του αγώνα λειτουργούσε σαν κέντρο ανεφοδιασμού τροφίμων και πολεμοφοδίων υπό τη διεύθυνση μιας Επιμελητείας που είχε συσταθεί για το σκοπό αυτό. Στο ξακουστό κέντρο της μεταλλοτεχνίας, επισκευάζονταν όπλα και κανόνια. Η γνωστότερη όπως επισκευή, ήταν αυτή της «Κοψαχείλας», του κανονιού που χρησιμοποιήθηκε για την άλωση της Τριπολιτσάς.

Το καλοκαίρι του 1821, οι επαναστατημένοι Έλληνες άρχισαν την πολιορκία της Τριπολιτσάς, που ήταν το διοικητικό κέντρο των Οθωμανών στο Μοριά. Η πόλη είχε τείχος ύψους πέντε μέτρων και επτά πύλες, κάθε μία εκ των οποίων είχε τάπια και κανόνια. Αλλά κανόνια υπήρχαν και στην μεγάλη τάπια στην νοτιοδυτική πλευρά του τείχους.

Κύριο μέλημα του Αλέξανδρου Υψηλάντη ήταν να οργανώσει ένα στοιχειώδες πυροβολικό για να βομβαρδιστούν τα τείχη. Οι Έλληνες, όμως, δεν είχαν κανόνια. Ένα εγκαταλελειμμένο από τους Τούρκους κανόνι στον Μυστρά, ήταν η λύση. Οι πατριώτες κατάφεραν, κάτω από απίστευτα δύσκολες συνθήκες, σέρνοντάς το πάνω σε ξύλα και τραβώντας το με σχοινιά κι όλα αυτά με τον ανελέητο ήλιο να τους διαλύει, να το φέρουν και να το εγκαταστήσουν απέναντι από την μεγάλη τάπια, στο ύψωμα που βρισκόταν ο Υψηλάντης.

Γρήγορα έφτιαξαν ένα καμίνι για τις μπάλες και το ίδιο βράδυ ξεκίνησαν τον βομβαρδισμό. Όλοι οι αγωνιστές, χαρούμενοι, περίμεναν να δουν το τείχος να γκρεμίζεται. Όμως, μόνο μεγάλες πύρινες λάμπες κατάφεραν να δουν, μέχρι ν' ακούσουν έναν τρομερό κρότο. Το κανόνι είχε σκάσει κι είχαν κοπεί τα χείλη του.

Τότε ζήτησαν τη βοήθεια των φημισμένων τεχνιτών της Στεμνίτσας. Των σιδεράδων, των χαλκιάδων, των ντουφεξήδων. Αυτοί έσπευσαν αμέσως. Ανεβασμένοι πάνω στο κανόνι, άρχισαν με μεγάλες λίμες να λιμάρουν το κατεστραμμένο μέρος. Νυχθημερόν δούλευαν και γρήγορα, έναν πήχη κοντύτερο, το κανόνι ήταν και πάλι λειτουργικό.

Το κανόνι με τα κομμένα χείλη, «η Κοψαχείλα» όπως την ονόμασαν, παρόλο που δεν άντεξε πολύ ακόμη, βοήθησε στην άλωση και έμεινε στην ιστορία.

Πηγές:

Η Κοψαχείλα της Τριπολιτσάς- Νεώτερη Ελληνική Ιστορία-sitasilking.blockspot.com

Ιστορικά στοιχεία- Στεμνίτσα- 5a.arch.tua.g«1821-

Η δημιουργία ενός έθνους- κράτους»,
Θ. Βερέμης, Γ. Κολιόπουλος, Ι. Μιχαηλίδης, Αθήνα, 2018- books.google.gr

Απομνημονεύματα περί της Ελληνικής Επανάστασεως (1821-1828),

Φώτιος Χρυσανθόπουλος (Φωτάκος), 1858- books.google.gr

23 Σεπτεμβρίου 121: Η άλωση της Τριπολιτσάς- www.ptotothema.gr

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31							

ΜΟΝΗ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ- ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

Δύο χιλιόμετρα έξω από τη Στεμνίτσα, χτισμένη επάνω σε βραχώδη λόφο, βρίσκεται η Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής, γνωστή και ως Χρυσοπηγή. Υπολογίζεται πως χτίστηκε το 1433 και η αγιογράφησης της τοποθετείται στον 17ο αιώνα. Το καθολικό της είναι βασιλικού ρυθμού και ανήκει στο σύνθετο τετρακίδιο σταυροειδή εγγεγραμμένο τρουλλαίο τύπο. Στη Μονή υπάρχουν και χαραγμένες επιγραφές, μία του 1743 και μία του 1770, που μαρτυρούν επιθέσεις από Αλβανούς, καθώς και μία του 1783 που μιλάει για ένα μεγάλο σεισμό στην Πελοπόννησο. Περισσότερο γνωστή, όμως, η Μονή είναι από το διώροφο κελί της που σώζεται μέχρι σήμερα δίπλα στο Ιερό, και στο οποίο, από το Μάιο ως τον Ιούνιο του 1821, συνεδρίαζε η Πρώτη Πελοποννησιακή Γερουσία.

Πελοποννησιακή Γερουσία ονομάστηκε ο οργανισμός διοίκησης που συγκροτήθηκε από τους επαναστατημένους Έλληνες της Πελοποννήσου τον Μάιο του 1821, αμέσως μετά το ξέσπασμα της Επανάστασης και λειτούργησε μέχρι την κατάργησή της από την Β' Εθνοσυνέλευση του Άστρους, τον Απρίλιο του 1823. Η Γερουσία αυτή καθιερώθηκε με την έννοια νομοθετικού σώματος.

Στις 25 Μαρτίου του 1821 συγκροτήθηκε στην Πελοπόννησο και συγκεκριμένα στην Καλαμάτα η πρώτη τοπική συνέλευση – Γερουσία η οποία και ήταν εκείνη που πρώτη διακήρυξε την ανεξαρτησία της Ελλάδος και η οποία ψήφισε τη σύσταση της “Μεσσηνιακής Γερουσίας” από τοπικούς προκρίτους, υπό τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη. Το γεγονός αυτό τόσο ενθουσίασε τους Έλληνες που πολιτικοί, εκκλησιαστικοί και στρατιωτικοί πρόκριτοι από όλη την Πελοπόννησο, ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση του Μαυρομιχάλη, συνήλθαν στη Μονή Καλτεζών στα τέλη Μαΐου του 1821, όπου και ψήφισαν τη σύσταση της πρώτης μεγάλης γερουσίας πέραν του τοπικού χαρακτήρα που είχε η προηγούμενη και κλήθηκε «Γερουσία όλου του Δήμου των επαρχιών της Πελοποννήσου» ή «Πελοποννησιακή Γερουσία».

Πρόεδρός της ορίστηκε ο επίσκοπος Βρεσθένης Θεοδώρητος και γραμματέας της ο Στεμνιτσιώτης, Ρήγας Παλαμήδης. Η πράξη σύστασης εκδόθηκε στις 26 Μαΐου του 1821. Ταυτόχρονα εκλέχθηκαν τα μέλη αυτής που την αποτελούσαν οι:

• επίσκοπος Βρεσθένης Θεοδώρητος στη θέση του προέδρου	• Αναγνώστης Παπαγιαννόπουλος (Δεληγιάννης)
• Σωτήριος Χαραλάμπης	• Θεοχάρης (ή Θεοχαράκης) Ρέντης
• Αθανάσιος Κανακάρης	• Νικόλαος Πονηρόπουλος

Αυτοί και καθόρισαν την αποστολή τους, που συνίστατο στο: “...να συσκέπτονται, προβλέπωσι και διοικώσι και κατά το μερικόν και κατά το γενικόν, απάσας τας υποθέσεις, διαφοράς και παν ό,τι συντείνει εις την κοινήν ευταξίαν, αρμονίαν, εξοικονομίαν τε και ευκολίαν του ιερού Αγώνος μας, καθ’ όποιον τρόπον η Θεία πρόνοια τους φωτίσει και γνωρίσωσιν ωφέλιμον, έχοντες κατά τούτο κάθε πληρεξουσιότητα, χωρίς να ημπορή τις να αντιτείνει ή να παρακούση εις τα νεύματα και τας διαταγάς των”.

Την επόμενη ημέρα, στις 27 Μαΐου του 1821, η έδρα της Γερουσίας μεταφέρθηκε στη Μονή Χρυσοπηγής στη Στεμνίτσα, η οποία, για ένα μήνα, ήταν, ουσιαστικά, η πρώτη πρωτεύουσα του επαναστατημένου Ελληνικού έθνους. Πρώτη της πράξη αποτέλεσε η έκδοση εγκυκλίου διαταγής, στις 30 Μαΐου 1821, με την οποία ρυθμιζόταν η περιφερειακή διοίκηση της Πελοποννήσου, συστήνοντας γενικές εφορείες ανά επαρχία και εφορείες ανά χωριό, με κύριο καθήκον τους την παροχή των αναγκών εφοδίων στα επαναστατικά στρατεύματα. Η πρώτη αυτή προσπάθεια διοικητικής οργάνωσης βασίστηκε στην παράδοση του κοινοτικού συστήματος, όπως αυτό είχε διαμορφωθεί κατά την τελευταία προεπαναστατική περίοδο, βάσει του οποίου κάθε επαρχία υποχρεούνταν να αποστείλει αντιπρόσωπό της στο Σώμα.

Με βάση τη συμφωνία της ίδιας συνέλευσης, η Πελοποννησιακή Γερουσία θα ασκούσε τα καθήκοντά της έως την κατάληψη της Τριπολιτσάς, έδρας της οθωμανικής διοίκησης στην Πελοπόννησο. Αν και αυτή πραγματοποιήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1821, οι εργασίες της Γερουσίας, συνεχίστηκαν. Στη Συνέλευση του Άργους, στις 27 Δεκεμβρίου, αποφασίστηκε η συνέχιση των εργασιών της και ψηφίστηκε ο Οργανισμός της. Μετά τη Συνέλευση, η Πελοποννησιακή Γερουσία συνεδρίασε αρχικά στην Επίδαυρο, ενώ λίγες ημέρες αργότερα η έδρα της μεταφέρθηκε στην Κόρινθο και από τον Φεβρουάριο του 1822 στην Τριπολιτσά. Στη θέση του προέδρου εξελέγη ο Δημήτριος Υψηλάντης, ο οποίος από τα μέσα Φεβρουαρίου 1822 αντικαταστάθηκε από τον επίσκοπο Βρεσθένης Θεοδώρητο, και στη θέση του αντιπροέδρου ο Ασημάκης Φωτήλας. Η Πελοποννησιακή Γερουσία συνέχισε τις εργασίες της έως και την οριστική κατάργηση των τοπικών οργανισμών από τη Β' Εθνοσυνέλευση.

ΜΟΝΗ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ- ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

Στο Άργος, την 1η Δεκεμβρίου 1821, ορκίστηκαν γερουσιαστές οι:

Δημήτριος Υψηλάντης
Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης
Πρωτοσύγγελος Αμβρόσιος (εξ επαρχίας και πατρίδος
Αρκαδίας)
Αρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαίος (εξ επαρχίας Λεονταρί-
ου, πατρίδος Πολιανής)
Ασημάκης Φωτήλας (Καλάβρυτα)
Θεοχάρης Ρέντης (Κόρινθος)
Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος (Πάτρα)
Ιωάννης Βαρβάτης (εξ επαρχίας Καρυταίνης, κωμοπόλε-
ως Βιτένης)
Χαράλαμπος Περρούκας ή Χαραλάμπης Περούκας (Άργος)
Παναγιώτης Ζαριφόπουλος (Φανάρι)
Παναγιώτης Γιαννατάκης (Μυστράς), τοποτηρητής
του Παναγιώτου Ιατράκου, ιατρού
Διονύσιος Παπαγιαννόπουλος (Γαστούνη)

Κωνσταντίνος Ζαφυρόπουλος (εξ Αγίου Πέτρου, πατρί-
δος Αγίου Ιωάννου)
Γιαννάκης Π. Κυριακός (Καλαμάτα)
Δημήτριος Καλαμαριώτης (Νησί)
Χριστόδουλος Άχολος (Πύργος)
Ηλίας Καραπάυλος (Κορώνη)
Παναγιώτης Καλογεράς (Μονεμβασία)
Παναγιώτης Ποτήρης (Μοθώνη, δηλ. Μεθώνη)
Ιωάννης Γ. Οικονομίδης (Νεόκαστρο, δηλ. Πύλος)
Σπύρος Φραγκισκόπουλος (Ανδρούσα)
Μιλιάνης, τοποτηρητής του Αναγνώστη Παπαγεωργί-
ου, (Λεοντάριο), στρατηγός
Αναγνώστης Ζέρβας & εξ επαρχίας κάτω Ναχαγιέ, πατρί-
δος Κρανιδίου)
Αναγνώστης Αναστασόπουλος (εξ επαρχίας πατρίδος
Λιγουρίου)

Στην ίδια απόφαση εκλέγεται ως πρόεδρος της Πελοποννησιακής Γερουσίας ο Δημήτριος Υψηλάντης και ο Μιχαήλ Σχινάς ονομάζεται «εξ' απορρήτων».

Στην Επίδαυρο, στις 27 Δεκεμβρίου 1821, , ψηφίστηκε ο «Οργανισμός περί προσωρινής Διοικήσεως» με επιπλέον υπογράφοντες τους:

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης
Παναγιώτης Ιατράκος στρατηγός

Αναγνώστης Παπαγεωργίου στρατηγός

Στην ίδια απόφαση γίνεται και εκλογή είκοσι ακόμη μελών για την εθνική βουλή (την Α' Εθνοσυνέλευση Επιδαύρου).

Παλαιών Πατρών Γερμανός
Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης
Άγιος Ανδρούσης Ιωσήφ (επίσκοπος Ανδρούσας)
Βενιαμίν Λέσβιος, διδάσκαλος
Κωνσταντίνος Καρατζάς
Αθανάσιος Κανακάρης
Σωτήριος Χαραλάμπης
Παναγιώτης Κρεββατάς
Αναγνώστης Παπαγιαννόπουλος

Γεώργιος Σισίνης
Πανούτσος Νοταράς
Δημήτριος Περρούκας
Ανδρέας Ζαΐμης
Πολυχρόνης Τζανέτος
Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος
Θεοδωράκης Βλάσης
Γεώργιος Καλαράς
Γιαννούλης Καραμάνος

Πηγές:

Πελοποννησιακή Γερουσία- el.wikipedia.org

Στεμνίτσα Αρκαδίας- el.wikipedia.org

Μονή Ζωοδόχου Πηγής- mythicalpeloponnese.gr

Πελοποννησιακή Γερουσία- timesnews.gr

Οργανισμός της Πελοποννησιακής Γερουσίας- hellenicparliament.gr

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ	Δ	Τ	Τ	Π	Π	Σ	Κ
							1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30					

Γεννήθηκε στην Τρίπολη το 1794. Η καταγωγή του ήταν από τη Στεμνίτσα, από σπουδαία οικογένεια προυχόντων της Πελοποννήσου. Ο πατέρας του, Γιαννάκης Παλαμήδης, είχε χρηματίσει δραγουμάνος του Τούρκου διοικητή της Τρίπολης, αλλά αποκεφαλίστηκε από τους Τούρκους λόγω της συμμετοχής του σε ομάδα με αντιτουρκικά φρονήματα.

Πήγε σχολείο στην Ελληνική Σχολή της Στεμνίτσας, που είχε ιδρυθεί το 1790 από τον Στεμνιτσιώτη Νεόφυτο Μούτζο, αρχιδιάκονο στο Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης. Ακολουθώντας σπούδασε στη σχολή της Δημητσάνας. Όταν η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στην Κωνσταντινούπολη, συνέχισε εκεί την μόρφωσή του, η οποία διαμορφώθηκε από το εκεί προεπαναστατικό ελληνικό περιβάλλον.

Με την επιστροφή του στην Τρίπολη, διορίστηκε γραμματέας του πασά του Μοριά Βαλεσή και κατόπιν εκπρόσωπος των προεστών της Τριπολιτσάς και της Μονεμβασιάς. Με το ξέσπασμα της Επανάστασης ανέλαβε γραμματέας της Πελοποννησιακής Γερουσίας καθώς και γραμματέας και αγγελιαφόρος του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στη μάχη του Βαλτετσίου, και στην άλωση της Τριπολιτσάς που ακολούθησε.

Από τις αρχές του 1822, όταν πλέον άρχισε να γίνεται αισθητή η έχθρα μεταξύ προκρίτων και οπλαρχηγών, ακολούθησε τους πρόκριτους. Τότε το Εκτελεστικό, υπό τον Μαυροκορδάτο, τον όρισε αρχηγό αγωνιστών φρουράς των Μεγάλων Δερβενίων παρά τα Γεράνεια όρη. Στη κάθοδο του Δράμαλη στην Πελοπόννησο, δείλιασε εγκαταλείποντας αμαχητί τη θέση του και παρασύροντας ομοίως και τη φρουρά.

Παρά ταύτα, έλαβε μέρος ως πληρεξούσιος της Τριπολης στις συνελεύσεις της του Άστρους του 1823, της Επιδαύρου του 1826, της Ερμιόνης του 1827, της Τροιζήνας επίσης το 1827 και του Άργους του 1829. Το 1828 είχε τη θέση του συμβολαιογράφου Τριπόλεως.

Επί Καποδίστρια, το 1828, διορίστηκε μέλος του Πανελλήνιου και εκλέχτηκε γερουσιαστής. Μετά τη δολοφονία του, εκλέχθηκε πληρεξούσιος της Τρίπολης στην Ε' Εθνοσυνέλευση του Άργους, το 1832.

Επί Όθωνα, έγινε Σύμβουλος Επικρατείας και Νομάρχης και πρωτοστάτησε στην επανάσταση της 3ης Σεπτεμβρίου του 1843, για διεκδίκηση Συντάγματος και πολιτειακή μεταβολή.

Εκλέχθηκε βουλευτής στην Α' Εθνική Συνέλευση της Αθήνας το 1842, ως βουλευτής Μαντινείας. Στην κυβέρνηση Ανδρέα Μεταξά, χρημάτισε Υπουργός Εσωτερικών, ενώ ήταν και μέλος της επιτροπής σύνταξης του Συντάγματος. Το 1845 διετέλεσε πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, το 1846 διορίστηκε υπουργός εσωτερικών στη κυβέρνηση Κωλέττη, το 1847 στην κυβέρνηση Κριεζή και το 1854 στην κυβέρνηση Μαυροκορδάτου. αλλά και στην Κυβέρνηση Αθανασίου Μιαούλη στον ανασχηματισμό του 1859.

Απέκτησε ένα από τα πιο περίεργα «παρατσούκλια» στην εποχή του. Στα μέσα περίπου της δεκαετίας του 1840 όλοι τον αποκαλούσαν ο «βουλευτής των σακουλίων». Απ' όπου περνούσε εκείνη την εποχή ο Ρήγας Παλαμήδης ξεσήκωνε τον κόσμο και οι οπαδοί του ήταν έτοιμοι ακόμη και σε εξεγέρσεις να προχωρήσουν για χάρη του. Κοντά του είχε και τον Κλήρο. Μέχρι που υπήρχαν ιερείς οι οποίοι στέκονταν στην Ωραία Πύλη και έχοντας μπροστά τους το Ευαγγέλιο διάβαζαν τις προεκλογικές προκηρύξεις της παράταξης της ομάδας του Παλαμήδη. Ήταν η εποχή που διεξάγονταν οι πρώτες βουλευτικές εκλογικές αναμετρήσεις και η χώρα εμφάνιζε κυριολεκτικά εικόνα εμφύλιου σπαραγμού με πολλά θύματα. Σε μια τέτοια αναμέτρηση απέτυχε να εκλεγεί βουλευτής. Εννοείται πως δεν ήταν το πραγματικό εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά απόρροια των «μαγειρεμάτων» που γίνονταν σε όλες τις ελληνικές επαρχίες. Μετά την εκλογική αναμέτρηση όμως, μεγάλες ομάδες οπαδών του Παλαμήδη από τη Μαντινεία πήγαν στον συμβολαιογράφο Τριπόλεως και του παρέδωσαν σάκους γεμάτους ψηφοδέλτια. Παράλληλα, υπέγραψαν συμβόλαια με τα οποία έδιναν την ψήφο στον εκλεκτό τους, επισημαίνοντας πως δεν είχαν τη δυνατότητα να ψηφίσουν ελεύθερα στις εκλογές. Ύστερα από συζητήσεις και προβληματισμούς, η Βουλή των Ελλήνων αποδέχθηκε ως νόμιμα τα συμβόλαια αυτά, ο Παλαμήδης ονομάστηκε «βουλευτής των σακουλίων», αναλαμβάνοντας μάλιστα το 1845 και την Προεδρία της Βουλής.

ΡΗΓΑΣ ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

Πέθανε στην Αθήνα το 1872, σε ηλικία 78 ετών. Ήταν παντρεμένος με την κόρη του Οθωμανού πασά της Λάρισας, η οποία εκχριστιανίστηκε. Είχαν αποκτήσει τρεις κόρες : την Ελένη, την Αικατερίνη και την Αγλαΐα και έναν γιό, τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης σπούδασε στη Γερμανία και τη Γαλλία και επέστρεψε το 1862 στην Ελλάδα. Διορίστηκε στην Κωνσταντινούπολη Γενικός Γραμματέας του Εμπορικού Γραφείου και αργότερα στη Σμύρνη, και το Κάιρο ως Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας. Ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης, πολιτικός του 19ου αιώνα, ήταν ανιψιός του.

Ο Ρήγας Παλαμήδης είχε γράψει τα εξής συγγράμματα:

- «Πρόχειρος απάντησις επί των περί εισβολής του Δράμαλη εις την Πελοπόννησον ιστορουμένων εν τω Α' τόμω των λεγομένων απομνημονευμάτων του Ν. Σπηλιάδου» (1853)
- «Ο Ελληνικός Αγών» (1854) και
- «Ποία η εκτέλεσις των εθνικών αποφάσεων» (1856)

Πηγές:

Ρήγας Παλαμήδης- el.wikipedia.org

Ρήγας Παλαμήδης- mikros-romios.gr

Παλαμήδης Ρήγας (1794-1872)- argolikivivliothiki.gr

Ρήγας Παλαμήδης- Olympia.gr

Ιωάννης Παλαμήδης- el.wikipedia.org

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

1	ΑΛΕΞΑΚΗΣ Γ. ΓΙΑΝΗΣ	39	ΑΝΤΖΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
2	ΑΛΕΞΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	40	ΑΝΤΖΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
3	ΑΛΕΞΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	41	ΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
4	ΑΛΕΞΑΚΗΣ Π. ΙΩΑΝΝΗΣ	42	ΑΝΤΡΙΤΣΑΝΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
5	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ Κ. ΑΛΕΞ.	43	ΑΝΔΡΙΤΣΑΝΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ
6	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝ.	44	ΑΠΟΣΚΗΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
7	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΓΝ.	45	ΒΑΡΕΛΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
8	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛ.	46	ΒΕΛΩΝΗΣ ΑΝΑΣΤΟΣ
9	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ	47	ΒΕΛΩΝΗΣ ΑΝΑΣΤΟΣ
10	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡ.	48	ΒΕΛΩΝΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
11	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ	49	ΒΕΛΩΝΗΣ ΙΩΑΝ. ΑΡΓΥΡΙΟΣ
12	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ	50	ΒΕΛΩΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
13	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ Κ. ΙΩΑΝ.	51	ΒΕΛΩΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΝΗΣ
14	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	52	ΒΕΛΩΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
15	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.	53	ΒΕΛΩΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
16	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ Δ. ΚΩΝΣΤ.	54	ΒΕΛΩΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
17	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	55	ΒΕΛΩΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
18	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	56	ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓ.
19	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	57	ΒΟΥΡΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
20	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΗΛΙΑΣ	58	ΒΡΕΤΟΣ (ΚΟΝΤΟΜΕΡΗΣ) Γ.
21	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	59	ΒΡΕΤΟΣ Δ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
22	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	60	ΒΡΕΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
23	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΗΛΙΑΣ	61	ΒΡΕΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
24	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΗΛΙΑΣ	62	ΒΡΕΤΟΣ Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
24	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ	63	ΒΡΕΤΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
26	ΑΛΕΞΗΣ Γ. ΓΙΑΝΝΗΣ	64	ΒΡΕΤΟΣ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ
27	ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΙΩΑΝΝΗΣ	65	ΒΡΕΤΟΣ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
28	ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ	66	ΒΡΕΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
29	ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.	67	ΒΡΕΤΟΣΚ. ΜΙΧΑΛΗΣ
30	ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	68	ΒΡΟΥΒΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
31	ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΔΡΑΚΟΣ	69	ΒΡΟΥΒΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
32	ΑΝΑΣΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	70	ΒΡΟΥΒΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
33	ΑΝΔΡΙΑΝΟΣ Θ. ΙΩΑΝΝΗΣ	71	ΒΡΟΥΒΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
34	ΑΝΔΡΙΤΣΑΝΟΣ ΗΛΙΑΣ	72	ΒΡΟΥΤΖΟΙ ΥΟΙ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ
35	ΑΝΔΡΙΤΣΑΝΟΣ ΗΛΙΑΣ	73	ΒΡΟΥΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
36	ΑΝΔΡΙΤΣΑΝΟΣ ΗΛΙΑΣ	74	ΓΑΡΓΑΚΟΛΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
37	ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ	75	ΓΑΡΓΑΚΟΛΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
38	ΑΝΤΖΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ	76	ΓΑΡΓΑΚΟΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

77 ΓΑΡΓΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
78 ΓΑΡΓΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
79 ΓΑΡΓΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡ.
80 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
81 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
82 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
83 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
84 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
85 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
86 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
87 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
88 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
89 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΗΛΙΑΣ
90 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ Α. ΙΩΑΝΝΗΣ
91 ΓΑΡΤΑΓΑΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
92 ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
93 ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ
94 ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓ.
95 ΓΙΑΝΝΗΣ (χωρίς επώνυμο)
96 ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
97 ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ
98 ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
99 ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
100 ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ
101 ΓΙΟΥΔΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
102 ΓΙΟΥΔΑΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
103 ΓΙΩΡΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
104 ΓΙΩΡΜΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
105 ΓΙΩΡΜΑΣ ΔΗΜΟΣ
106 ΓΙΩΡΜΑΣ ΗΛΙΑΣ
107 ΓΙΩΡΜΑΣ ΚΟΣΜΑΣ
108 ΓΙΩΡΜΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
109 ΓΙΩΡΜΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
110 ΓΙΩΡΜΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΟΣ
111 ΓΙΩΡΜΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
112 ΓΙΩΡΜΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
113 ΓΙΩΡΜΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤ.
114 ΓΚΟΤΖΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

115 ΓΥΠΤΟΣ ΗΛ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
116 ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
117 ΔΕΛΗΒΟΡΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
118 ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
119 ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡ.
120 ΕΥΣΤΑΘΕΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
121 ΕΥΣΤΑΘΕΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
122 ΖΕΝΕΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
123 ΖΕΥΓΗΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
124 ΖΕΥΓΟΛΑΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
125 ΘΕΑΓΕΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
126 ΘΕΑΓΕΝΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
127 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Ν. ΑΝΑΝΙΑΣ
128 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Ν. ΑΣΗΜΑΚΗΣ
129 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
130 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
131 ΘΕΟΦΙΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
132 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ
133 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Ν. ΙΩΑΝΝΗΣ
134 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
135 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
136 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
137 ΘΕΟΦΙΛΗΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
138 ΘΕΟΦΙΛΗΣ ΧΡ. (ΤΖΙΟΒΙΛΗΣ)
139 ΘΕΟΦΙΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
140 ΚΑΒΕΛΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
141 ΚΑΒΕΛΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
142 ΚΑΒΕΛΑΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
143 ΚΑΓΙΑΦΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
144 ΚΑΪΑΦΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
145 ΚΑΪΝΑΡΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
146 ΚΑΪΝΑΡΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
147 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
148 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
149 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
150 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
151 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
152 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

153 ΚΑΛΑΦΡΕΤΖΟΣ Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
154 ΚΑΛΑΝΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
155 ΚΑΛΑΝΙΩΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
156 ΚΑΛΙΝΑΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
157 ΚΑΝΔΡΗΣ Ν. ΓΙΑΝΝΗΣ
158 ΚΑΝΔΡΗΣ Ν. ΗΛΙΑΣ
159 ΚΑΝΔΡΗΑ ΙΩΑΝΝΗΣ
160 ΚΑΝΔΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
161 ΚΑΝΔΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
162 ΚΑΝΔΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
163 ΚΑΝΤΖΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
164 ΚΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
165 ΚΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ
166 ΚΑΝΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
167 ΚΑΠΑΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧ.
168 ΚΑΠΕΡΩΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
169 ΚΑΠΕΡΩΝΗΣ Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
170 ΚΑΠΟΝΙΚΟΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
171 ΚΑΡΥΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
172 ΚΑΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
173 ΚΑΤΖΟΥΛΗΣ ΗΛΙΑΣ
174 ΚΑΤΖΟΥΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
175 ΚΑΦΕΤΖΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
176 ΚΛΗΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
177 ΚΛΗΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
178 ΚΛΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
179 ΚΛΗΡΗΣ ΤΡΥΦΩΝ
180 ΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
181 ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΑΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
182 ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
183 ΚΟΛΙΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
184 ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
185 ΚΟΛΟΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
186 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ Μ. ΑΝΑΓΝ.
187 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΓΙΑΝΝ.
188 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
189 ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
190 ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

191 ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
192 ΚΟΝΙΑΡΗΣ πατήρ ΙΩΑΝΝΗ
193 ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
194 ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
195 ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΠΡΟΚΟΠΗΣ
196 ΚΟΝΙΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
197 ΚΟΣΜΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
198 ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
199 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
200 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
201 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΑΝ. ΑΡΙΣΤΟΜ.
202 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
203 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
204 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
205 ΚΟΥΒΑΡΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
206 ΚΟΥΒΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
207 ΚΟΥΝΑΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
208 ΚΟΥΝΑΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
209 ΚΟΥΝΕΝΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
210 ΚΟΥΡΟΥΝΙΩΤΗΣ ΠΕΤΡΟΣ
211 ΚΟΥΡΟΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
212 ΚΟΥΡΟΥΣΗΣ (ΜΕΓΓΡΗΣ) ΚΩΝ.
213 ΚΟΥΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛ.
214 ΚΟΥΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
215 ΚΟΥΣΙΟΥΡΕΛΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
216 ΚΟΥΣΙΟΥΡΕΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
217 ΚΟΥΣΙΟΥΡΕΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
218 ΚΟΥΤΣΑΒΙΤΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
219 ΚΟΥΤΣΑΒΙΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
220 ΚΟΥΤΣΑΒΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
221 ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Α. ΓΙΩΡΓΗΣ
222 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
223 ΛΑΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΦΙΛ.
224 ΛΑΓΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
225 ΛΑΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
226 ΛΑΛΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
227 ΛΑΛΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
228 ΛΑΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

229 ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
230 ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
231 ΛΕΓΓΕΡΗΣ Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
232 ΛΕΓΓΕΡΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
233 ΛΕΓΓΕΡΗΣ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
234 ΛΕΓΓΕΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
235 ΛΕΓΓΕΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
236 ΛΕΩΝΑΡΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
237 ΛΙΓΕΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
238 ΜΑΓΡΑΚΟΣ (ΚΑΣΑΝΟΣ) ΓΕΩΡΓ.
239 ΜΑΝΙΑΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
240 ΜΑΝΙΑΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
241 ΜΑΡΤΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
242 ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
243 ΜΗΛΙΩΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
244 ΜΗΛΙΩΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
245 ΜΗΛΙΩΝΗΣ
246 ΜΙΓΓΛΑΡΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
247 ΜΙΓΓΛΑΡΗΣ ΗΙΑΣ
248 ΜΙΛΙΟΡΔΟΣ (ΜΠΙΛΙΟΡΔΟΣ) Θ.
249 ΜΙΤΑΤΟΠΟΥΛΟΣ (ΜΙΤΑΤΟΣ) Λ.
250 ΜΙΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
251 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΣΠΥΡΟΣ
252 ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
253 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
254 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
255 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
256 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
257 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
258 ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
259 ΜΟΡΑΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
260 ΜΟΥΚΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
261 ΜΟΥΚΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
262 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
263 ΜΟΥΤΣΙΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
264 ΜΟΥΤΣΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
265 ΜΟΥΤΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
266 ΜΟΥΤΣΙΟΣ ΑΘ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

267 ΜΟΥΤΣΙΟΣ Β. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
268 ΜΟΥΤΣΙΟΣ (ΜΟΥΤΖΙΟΣ) ΔΗΜ.
269 ΜΟΥΤΣΙΟΣ Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
270 ΜΟΥΤΣΙΟΣ ΗΛΙΑΣ
271 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
272 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
273 ΜΟΥΤΖΙΟΣ Π. ΙΩΑΝΝΗΣ
274 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
275 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
276 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
277 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
278 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΣΠΥΡΟΣ
279 ΜΟΥΤΖΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
280 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
281 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
282 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΗΣ
283 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Β. ΔΗΜΗΤΡ.
284 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
285 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
286 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΣΠ. ΙΩΑΝΝΗΣ
287 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤ.
288 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
289 ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
290 ΜΟΥΤΖΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓ.
291 ΜΟΥΤΖΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚ.
292 ΜΑΡΓΙΑΚΤΑΡΗΣ
293 ΜΠΑΡΓΙΑΚΤΑΡΗΣ
294 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ (ΜΙΤΑΤΟΣ) ΗΛΙΑΣ
295 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ Θ. ΚΩΝΣΤ.
296 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
297 ΜΠΑΡΟΥΤΣΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ
298 ΜΠΑΡΟΥΤΣΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
299 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ (ΜΙΤΑΛΑΣ) ΗΛΙΑΣ
300 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ (ΜΙΤΑΛΗΣ) ΝΙΚ.
301 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
302 ΜΠΑΡΝΑΣΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
303 ΜΠΑΡΟΥΤΖΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
304 ΜΠΑΡΟΥΤΖΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

305 ΜΠΑΡΟΥΤΣΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
306 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
307 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ (ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ) ΚΩΝ.
308 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ (ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ) ΝΙΚ.
309 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
310 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
311 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
312 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
313 ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
314 ΜΠΛΙΟΡΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
315 ΜΠΟΓΙΑΤΖΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
316 ΜΠΟΓΙΑΤΖΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
317 ΜΠΟΓΙΑΤΖΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
318 ΜΠΟΥΚΛΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
319 ΜΠΟΥΚΛΙΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
320 ΜΠΟΥΚΛΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
321 ΜΠΟΥΡΝΑΖΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
322 ΜΠΟΥΡΝΑΖΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
323 ΜΠΟΥΡΝΑΖΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
324 ΜΠΟΡΝΑΖΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.
325 ΜΙΤΑΤΟΣ ΗΛΙΑΣ
326 ΜΙΤΑΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
327 ΜΙΤΑΤΟΣ ΛΟΥΚΑΣ
328 ΜΥΤΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
329 ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΑΛ.
330 ΝΙΚΟΛΕΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
331 ΝΙΚΟΛΕΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
332 ΝΙΚΟΛΕΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
333 ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝ.
334 ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡ.
335 ΝΤΑΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
336 ΞΥΔΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
337 ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡ.
338 ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.
339 ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤ.
340 ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝ.
341 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΑΓΑΠΙΟΣ
342 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

343 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
344 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Δ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ
345 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ
346 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ
347 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
348 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
349 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
350 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
351 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
352 ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΡΗΓΑΣ
353 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΑΘΑΝ.
354 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
355 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤ.
356 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ.
357 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π.
358 ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘ.
359 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π.
360 ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘ.
361 ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡ.
362 ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
363 ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
364 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
365 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
366 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
367 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
368 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
369 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
370 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
371 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΗΛΙΑΣ
372 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
373 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
374 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ
375 ΠΑΠΑΗΛΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
376 ΠΑΠΑΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
377 ΠΑΠΑΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
378 ΠΑΠΑΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
379 ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
380 ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

381 ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛ
382 ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
383 ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ.
384 ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤ.
385 ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΙΚΟΛΑΟΣ
386 ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛ.
387 ΠΑΠΑΡΓΥΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
388 ΠΑΠΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡ.
389 ΠΑΠΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
390 ΠΑΠΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
391 ΠΑΠΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.
392 ΠΑΠΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝ
393 ΠΑΠΑΧΕΙΜΩΝΑΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
394 ΠΑΠΑΧΕΙΜΩΝΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
511 ΦΑΣΟΥΛΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
512 ΦΑΤΟΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
513 ΦΑΤΟΥΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
514 ΦΑΤΟΥΡΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
515 ΦΑΤΟΥΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ
516 ΦΑΤΟΥΡΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
517 ΦΕΛΟΥΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
518 ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
519 ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
520 ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
521 ΦΙΛΟΣΟΦΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓ.
522 ΦΟΡΑΔΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
523 ΦΟΡΑΔΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
524 ΦΟΡΑΔΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
395 ΠΑΠΑΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΩΝΣΤ.
396 ΠΑΣΙΑΜΑΥΡΑΕΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓ.
397 ΠΑΣΙΑΜΑΥΡΑΕΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓ.
398 ΠΑΣΙΑΜΑΥΡΑΕΙΔΗΣ Η. ΓΕΩΡΓ.
399 ΠΑΣΙΑΜΑΥΡΑΕΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓ.
400 ΠΑΤΡΙΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
401 ΠΑΤΡΙΝΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
402 ΠΑΤΡΙΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
403 ΠΑΤΡΙΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
404 ΠΑΤΡΙΝΟΣ Ι. ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

405 ΠΑΤΡΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
406 ΠΑΤΡΙΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
407 ΠΑΤΣΙΑΒΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
408 ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (ΤΖΕΡΙΟΣ) ΑΝΤ.
409 ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
410 ΠΕΡΝΙΩΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
411 ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
412 ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
413 ΠΤΩΧΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
414 ΠΥΡΓΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
415 ΡΑΛΛΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
416 ΡΑΛΛΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
417 ΡΕΛΛΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
418 ΡΙΓΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΝΤΟΣ
419 ΡΟΪΛΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
420 ΡΟΪΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
421 ΡΟΪΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
422 ΡΟΪΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
423 ΡΟΪΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
424 ΡΟΪΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
425 ΡΟΪΛΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ
426 ΡΟΪΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
427 ΡΟΪΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
428 ΡΟΪΛΟΣ Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
429 ΡΟΪΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
430 ΡΟΪΛΟΣ ΔΗΜΟΣ
431 ΡΟΪΛΟΣ ΔΡΑΚΟΣ
432 ΡΟΪΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
433 ΡΟΪΛΟΣ ΗΛΙΑΣ
434 ΡΟΪΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
435 ΡΟΪΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
436 ΡΟΪΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ
437 ΡΟΪΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
438 ΡΟΪΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
439 ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
440 ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
441 ΡΟΥΝΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
442 ΡΟΥΝΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

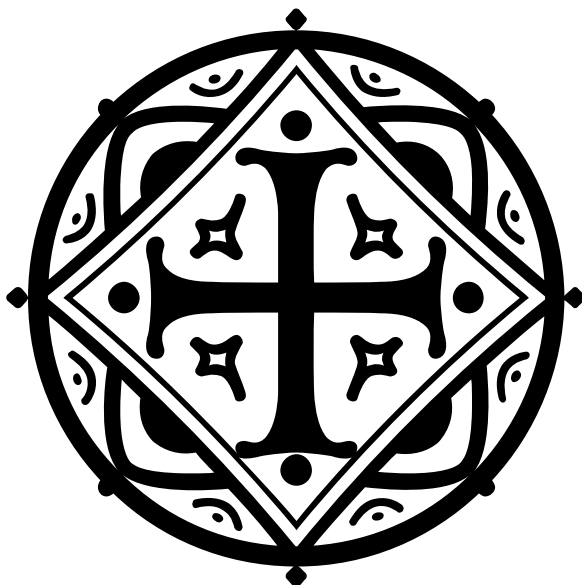
443	ΡΟΥΝΙΟΣ (πατέρας προηγ.)	467	ΣΑΜΑΡΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
444	ΡΟΥΝΙΟΣ του ΒΑΣΙΛ.	468	ΣΑΜΠΛΕΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
445	ΡΟΥΝΙΟΣ του ΒΑΣΙΛ.	469	ΣΑΜΠΛΕΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
446	ΡΟΥΝΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ	470	ΣΑΜΠΛΕΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
447	ΡΟΥΝΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	471	ΣΑΡΑΚΙΝΙΩΤΗΣ ΚΩΝΣ.
448	ΡΟΥΝΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	472	ΣΙΝΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
449	ΡΟΥΝΙΟΣ Μ. ΗΛΙΑΣ	473	ΣΙΝΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
450	ΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΙΑΣ	474	ΣΙΝΑΝΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
451	ΡΟΥΣΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	475	ΣΙΝΑΝΙΩΤΗΣ ΚΩΝΣΤ.
452	ΣΑΒΒΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	476	ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
525	ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ	477	ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
526	ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	478	ΣΤΑΜΙΡΗΣ ΔΡΑΚΟΣ
527	ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ ΜΙΧΑΗΛ	479	ΣΤΑΜΙΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
528	ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ ΜΙΧΑΗΛ	480	ΣΤΑΜΙΡΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
529	ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	481	ΣΤΑΣΙΝΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΣ
530	ΦΡΑΓΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	482	ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
531	ΦΡΑΓΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	483	ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝ. ΔΗΜ.
532	ΦΡΑΓΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	484	ΣΤΡΙΓΚΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
533	ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	485	ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
534	ΦΡΕΝΤΖΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	486	ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΣ
535	ΦΡΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓ.	487	ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
536	ΦΤΩΧΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	488	ΣΦΗΚΑΣ ΑΘ.
537	ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ	489	ΣΦΗΚΑΣ ΑΡΓ.
538	ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	490	ΣΦΗΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
453	ΣΑΒΒΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	491	ΣΦΗΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
454	ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	492	ΣΦΗΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
455	ΣΑΒΒΑΣ Σ.	493	ΣΦΗΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
456	ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	494	ΤΕΝΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
457	ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	495	ΤΕΝΤΕΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
458	ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ ΣΑΒΒΑΣ	496	ΤΕΝΤΕΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
459	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ Δ. ΓΕΩΡΓ.	497	ΤΖΑΓΚΟΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
460	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ ΔΗΜΟΣ	498	ΤΖΑΓΚΟΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
461	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ ΑΘ. ΔΗΜΗΤΡ.	499	ΤΖΑΦΕΡΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
462	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	500	ΤΖΑΦΕΡΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
463	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	501	ΤΖΕΛΑΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
464	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	502	ΤΟΜΠΡΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
465	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΑΡΓΥΡΙΟΣ	503	ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
466	ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ	504	ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ ΗΛΙΑΣ

ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ '21

505 ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
506 ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
507 ΤΣΑΜΠΙΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
508 ΤΣΑΜΠΙΡΗΣ ΗΛΙΑΣ
509 ΦΑΣΟΥΛΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
510 ΦΑΣΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
539 ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
540 ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
541 ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤ.
542 ΧΑΣΑΠΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

543 ΧΑΣΑΠΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
544 ΧΑΣΑΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
545 ΧΡΟΝΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
546 ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
547 ΨΩΜΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
548 ΨΩΜΑΣ Δ. ΙΩΑΝΝΗΣ
549 ΨΩΜΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
550 ΨΩΜΑΣ (ΚΛΗΣ) ΙΩΑΝΝΗΣ
551 ΨΩΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΟΝΟΜΑΤΑ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΓΕΩΡ. ΘΕΟΦΙΛΗ «Η ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΤΟ 1821», ΑΘΗΝΑ, 1988. Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΕΚΑΝΕ ΕΝΔΕΛΕΧΗ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. ΟΣΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΙΣ ΔΙΠΛΟΥΝ, ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΩΝΥΜΙΕΣ. ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΑ. ΟΠΩΣ ΟΙ ΜΑΧΕΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΕΛΑΒΕ ΜΕΡΟΣ Ο ΚΑΘΕ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΥΧΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΑ ΠΟΥ ΕΛΑΒΕ. ΕΠΙΣΗΣ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΘΕΟΦΙΛΗ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΠΩΣ ΠΟΛΛΟΙ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΣΤΕΜΝΙΤΣΙΩΤΕΣ ΥΠΗΡΞΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΥΠΕΒΑΛΑΝ ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ.

Independent
Financial
Consultants

Νεκτάριος Μπαρούτσας
Ασφαλιστικός Σύμβουλος

Παναγιώτης Γεωργακόπουλος

μικρό καφέ

τ. 695 5050212

ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ

e. taxigeorgako@yahoo.gr

ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΣΤΕΜΝΙΤΣΑΣ

ΑΡΧΟΤΟ
1870

Στεμνίτσα Αρκαδίας
τηλ. 27950 81253
κιν. 6938 594 894

www.fb.com/gerousia

Diavatiko
Traditional rooms

Stemnitsa - Arcadia - Greece

(0030) 6974-486309

@ genistemnitsa@gmail.com

f Diavatiko Traditional Apartments

ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ
ΞΕΝΩΝΑΣ

Τηλ: 27950 81349 Κιν: 6976 098 850

www.xenonas-stemnitsa.gr

Facebook: Stemnitsa B & B - Η Στεμνίτσα

cafe music bar

Καταφύγιο

Στεμνίτσα Αρκαδίας

Δοκιμάστε τους παραδοσιακούς
κουκουναδες μας!!

Τηλ: 27950 81260
Κιν: 6974794151

Σταυρούλα Σαρακινιώτη

Στεμνίτσα Αρκαδίας

Τηλ: 27950 81371

Tsarbou
Guesthouse

+30 2795081406

+30 6972306151

info@xenonas-tsarbou.gr

www.xenonas-tsarbou.gr

Stemnitsa, Arcadia
Greece

Εργαστήρι

Χρυσού & Ασημιού

Βούλα Γυφτοπούλου

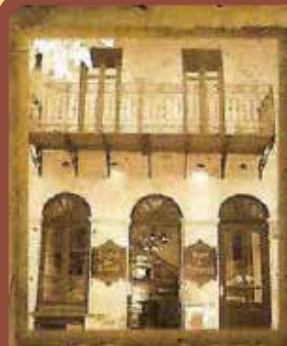
Στεμνίτσα Αρκαδίας

xrisos.asimi@yahoo.gr

www.kosmimatexni.gr

τηλ.: 27950 81312, κιν.: 6972 024 762

6937 792 691

**Σιρό
&
Σιρό**

Καφενείο - Στεμνίτσα Αρκαδίας
Μαρίνος Παπαγιάννης τηλ.: 6970 40116